

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

220

கார்த்திகை 20.11.2023

ஆவணச்சிறப்பிதழ்

ஜீவாதி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

100/-

இடர் காலச்
சிறுகதைகள்
சிறப்பிதழ்

கரியநிலா

மலைமகள்

ஆதிவட்சமி கிவகுமார்

விண்ணரசி

வெற்றிச்செல்வி

தமிழ்க்கவி

தமிழ்நிலா

சுதாமதி

கஸ்தூரி

தமிழவள்

ஜீவநதி

-கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை-
ஆவணச் சிறப்பிதழ்

2023 கார்த்திகை இதழ் - 220

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை வொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!
- யாரதிதாசன்-

மிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துஷ்யந்தன்

ப.விஷ்ணுவர்த்தினி

பதியாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்

சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி

அல்வாய் வடமேற்கு அல்வாய்

இலங்கை.

ஆலோசகர் :

திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி :

0775991949, 0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan

Commercial Bank, Nelliady

A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும் அவற்றை எழுதிய
ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள்.

பொருளடக்கம்

மலைமகள்

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்

விண்ணரசி

கஸ்தூரி

சூரியநிலா

சுதாமதி

தமிழவள்

தமிழ்கவி

வெற்றிச் செல்வி

தமிழ்நிலா

யொகூசன் காலகம்
யாழ்ப்பாணம்

கார்த்திகை மாத ஆவணச் சிறப்பிதழாக எமது இடர்காலக் கதைகள் வெளி வருகின்றது. எமது இடர்காலத்துயரங்கள் மறக்கப்படும் எமக்காக தமது உயிரை தியாகம்செய்த உயிர்களை மறந்தும் வாழுகின்ற துயரமான காலகட்டத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம். எதுவுமே நடக்காக இன்பமான ஒரு உலகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது போல எமது வாழ்க்கை முறை இன்று அமைந்துள்ளது. ஆனால் எமக்காக அனைத்து ஆசா பாசங்களையும் விடுத்து உயிர்களை தியாகம் செய்த உயிர்களுக்கு அணுவளவான நன்றியை செலுத்தும் விதமாக இந்த இதழ் வெளி வருகின்றது. எத்தனை துன்பங்களுக்குள் வாழ்ந்தோம். எந்த நிலையை அடையந்தாலும் எமக்காக மற்றவர்கள் செய்த உதவியை மறக்கக் கூடாது. போராட்ட காலத்து எமது வாழ்வியல் எவ்வாறு அமைந்தது என்பதற்கான சிறு எடுத்துக்காட்டாக இப் பத்துக்கதைகளும் அமைந்துள்ளன. பெண்கள் வலிமையற்றவர்கள் என்ற மூடத்தனமான நம்பிக்கையை சிலர் முன்வைக்கிறார்கள். ஆனால் நமது தமிழ்ப்பெண்கள் போல் வீர மங்கைகளை எங்கும் காண முடியாது. அந்த வகையில் அவர்களது வீர தீர்ச்செயல்களை இக்கதைகள் ஊடாக அறிய முடிகின்றது. இக்கதாசிரியர்கள் அனைவரும் போராட்ட காலத்தில் போராட்டத்தில் ஏதோ ஒரு வகையில் நேரடியாக பங்கேற்றவர்கள். பலர் தற்போது உயிருடன் இல்லை. அவர்களுக்கு எமது அஞ்சலிகள். மேலும் பலரின் காலகட்டத்தில் கதை எழுதியிருக்கிறார்கள். இது ஒரு முன் முயற்சியாக இங்கு ஆவணப்படுத்தப்படுகின்றது. எதிர்காலத்தில் ஏனையோரையும் ஆவணப்படுத்த முயற்சிப்போம். காலம் கடந்து கொண்டு இருக்கிறது. காலத்தை எமக்கானதாக மாற்றியவர்களை நினைத்துக்கொள்வோம்

ஆங்கோர் காட்டிடைப் பொந்திலே

மலைமகள்

ஆரியகுளம் சந்தியால் திரும்பும்வரை அவளுக்கு அந்தச் சம்பவம் தெரியாது. தனியார் கல்வி நிறுவன வாயிலிலிருந்து மதிவண்டியை எடுத்த நேரத்திலிருந்து வீதியோரமாக ஓரிரண்டு இடங்களில் மக்கள் குழுமி நின்று ஏதோ படுமுக்கியமான கருத்தாடல்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தபோது அதைப் பொருட்படுத்தாமல் வந்தவளுக்கு ஆரியகுளம் சந்தியில் நின்ற கூட்டம் நிலைமையின் தீவிரத்தை உணர்த்தியதால் மதிவண்டியின் வேகத்தை மிகவும் குறைத்துக்கொண்டு காதுகளை எறிந்தாள். அதிர்ந்தாள். சம்பவத்தை நேரடியாகக் கண்ட ஒருவர் பரபரப்போடு செய்தியைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

“அவங்கட காம்பை நான் கடக்க வெளிக்கிடேக்க, ரெண்டு பிள்ளையள் மோட்டார் சைக்கிளில் என்னைக் கடந்து போச்சுதுகள். பின்னாலை ஒரு சைக்கிளிலை டபிளில் வந்த பிள்ளையளும் என்னைக் கடந்து போச்சுதுகள். என்ன வீச்சாப் பிள்ளையள் போகுதுகள் எண்டு நான் யோசிச்சுக்கொண்டு போக, பின்னாலை ஒரு சத்தம் ஏதோ வித்தியாசமாக் கேட்டுது. சைக்கிள் ஓடினபடியே நான் பின்னுக்குத் திரும்பிப் பார்க்க, ரெண்டு சைக்கிளில் வந்த நாலு இயக்கப் பொடியளை ஆமிக்காரர் மறிச்சு வைச்சு அடிச்சுக்கொண்டிருந்தாங்கள். இதென்ன வில்லங்கம் எண்டு யோசிச்சுக்கொண்டு சைக்கிளை ஒரு கரையா நிப்பாட்டவும் பயமாக்கிடந்தது. அப்படியே போகவும் ஒரு மாதிரியாய் இருந்...”

“உன்ரை கதையளை விட்டிட்டு நடந்ததைக் கெதியாச் சொல்லு”

“பின்ன நான் யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கேக்கையே சைக்கிளில் போன ரெண்டு பிள்ளையளும் திரும்பி ஆமிக்காரனுக்குக் கிட்ட வர, ஆமிக்காரன் ஒரு

பிள்ளையைப் பார்த்து பெல்ற்றைக் கழட்டு எண்டான்”

“பேந்து...”

“நான் கழட்ட மாட்டன். இதைப்போய் கண்காணிப்புக் குழுவோடை கதை எண்டு அந்தப் பிள்ளை சொல்ல. ஆமிக்காரன் அந்தப் பிள்ளையினர் கன்னத்தில் விட்டான் ஒரு அடி”

“ஆ...”

“பக்கத்தில் நிண்ட பிள்ளை பாய்ஞ்சு அந்த ஆமிக்காரனுக்கு விட்டுது ஒரு அடி. அடியெண்டால் அந்த மாதிரி அடிதான். முதலில வெருண்டுகொண்டு நிண்ட எனக்கு இப்ப எங்க நிக்கிறன், வாறன், போறன் எண்டதெல்லாம் மறந்துபோய்...”

“எடேய் முதல் நடந்ததைச் சொல்லு”

“ஆ...பின்ன... இந்தப் பிள்ளை திருப்பி அடிக்க, மோட்டார் சைக்கிளில் போன பிள்ளையளும் திருப்பிக்கொண்டு வர, அதுக்கிடையில காம்புக்காலை நிறைய ஆமிக்காரர் கத்தி, பொல்லு, சைக்கிள் செயின் எல்லாத்தோடையும் வெளியால குதிச்சு வர, எனக்குக் குடல் சுருண்டுட்டுது. அவங்கள் பிள்ளையளைக் கையில் கிடந்த எல்லாத்தாலையும் அடிக்க, பிள்ளையள் வெறுங்கையாலையே திருப்பி அடிக்க. அதுக்கிடையிலை இன்னுமொரு நாலைஞ்சு பிள்ளையன் அவடத்துக்கு வந்து சேர, அவன் எல்லாப் பிள்ளையளின்ரை பெல்ற்றையும் கழட்டுறத்துக்குப் படாதபாடு பட்டான்.. பிள்ளையளும் விடேல்லை. கைவைச்ச எல்லாருக்குமே காலாலையும் கையாலையும் நல்ல அடிதான்”

“விசர்...சுத்திவர நிண்ட சனம் என்னத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நிண்டதுகள்?”

“ஒரு முக்கா மணித்தியாலம் வரைக்கும் பிள்ளையள் விடேல்லையண்ணை நூறு பேருக்கு மேலை ஆமிக்காரன் வந்து எல்லாப் பிள்ளையளின்ரை பெல்ற்றையும் பிடிச்சிழுத்துக் கொண்டு நிண்டாங்களண்ணை...”

சமநிலை குழம்பி மதிவண்டியிலிருந்து விழுந்து விடுமாற்போல் தலைக்குள் ஏதோ செய்ய ஊன்றி உழக்கினாள்.

கழற்றப்பட்டது அக்காக்களின் இடைப்பட்டி தானா? எங்களெல்லோரதும் கௌரவமுமில்லையா? இப்போது பாண்டவர் பாத்திரத்தை ஏற்கப்போவது யார்? பாஞ்சாலி சபதத்தைச் செய்யப்போவது யார்?

***

விதூரனால் அழைத்து வரப்பட்ட பாஞ்சாலி கௌரவர் சபையேறினாள். பாண்டவர்களின் மனைவியாக அல்ல. பந்தயத்திலே பணயம் வைத்துத் தோற்கப்பட்ட பண்டமாகவே பாஞ்சாலி சபையேறினாள்.

அவளைச் சிறுமைப்படுத்துவதன் மூலம் பாண்டவர்களைச் சிறுமைப்படுத்த விரும்பிய கௌரவ நூற்றுவரிலிருந்து எழுந்து வந்த துச்சாதனன் பாஞ்சாலியின் ஆடையைக் களையத் தொடங்கினான்.

“பாஞ்சாலி கதறினாள்.

பார்த்திருந்த வீமனின் கைகள் முறுக்கேறின.

அர்ச்சுனனின் தோள்கள் துடித்தன.

நகுலனும் சகாதேவனும் பதறினார்கள்

தர்மர் எல்லோரையும் அமைதிப்படுத்தினார்.”

நடராஜா ஆசிரியர் நிறுத்தினார். வகுப்பிலிருந்த எல்லோரையும் பார்த்தார். மாணவியரின் முகங்கள் இறுகிக் கிடந்தன. மாணவர்களின் முகங்களும் சற்றுக் கோபமாகவே இருப்பது போல பட்டது அவருக்கு. “கொதித்தெழுந்த சகோதரர்களைக் கட்டுப்படுத்திய தர்மர், பதினாறு வருடங்களின் பின் நிலமீட்புப் போரைச் செய்தார். அதுவரை...”

“சேர் மன்னிக்க வேண்டும். கௌரவர்கள் அடக்குமுறையாளர்கள் என்றும், பாண்டவர்கள் பக்கம் நியாயமிருப்பதும் உலகத்துக்குத் தெரியும். ஏன் பதினாறு வருஷம் பொறுத்திருக்கவேண்டும்?”

கேட்டது தமிழன்பன். கிருஷ்ணத்தியின் கல்லூரித் தோழியின் தம்பி.

“நீதியான போரைச் செய்யிறதுக்கும் படைபலம் வேண்டும். ஆயுத பலம் வேண்டும். எங்களின்ரை நியாயத்தை உலகம் புரிஞ்சுகொள்ளுறவரைக்கும் பொறுத்திருக்க வேண்டும்...”

என்ற நடராஜவை இப்போது இடைமறித்தது வானதி...

“சேர்....நாங்களும் பதினாறு வருஷம் பொறுத்திருக்கவேணுமோ? எல்லாம் தெரிஞ்சுகொண்டும் தெரியாதமாதிரி உலகம் நடிக்கும். எங்கட பிரச்சினைக்கு ஆர் காரணமெண்டு தெரிஞ்சுகொண்டும் அவங்களிடையே எல்லாத்தையும் உலகம் குடுக்கும். எங்களைச் சரி, பிழை சொல்ல உலகம் ஆர்?”

உரையாடல் பாடத்திட்டத்தைவிட்டு விலகிவிட்டது நடராஜாவுக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது. எனினும் இள இரத்தங்களின் தகிப்பைத் தன்னால் கட்டுப்படுத்த முடியா

தென்பதும், அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தி நெறிப்படுத்தும் வல்லமை கொண்டவா அவர் ஒருவர் மட்டுமே என்பதும் நடராஜாவுக்கு நன்றாகவே தெரிந்தது.

கொதிப்பு சிறிதும் குறையாமலேயே மிதிவண்டியைத் தள்ளிக்கொண்டு வெளியேறினாள் வானதி.

“ம்... பாஞ்சாலியின்ரை இடத்திலை எங்கட அக்கா நிண்டிருந்தால், சிம்மாசனத்தைத் தூக்கியடிச்சு துச்சாதனனின்ரை மண்டையைப் பிளந்திருப்பா”

***

.....அக்காக்கள் அடித்த அடியில் ஒரு ஆமிக்காரனுக்கும் மண்டை உடைய வில்லையோ? தெரிந்துகொள்வதற்குள் மண்டை வெடித்துவிடும்போல் இருந்தது வானதிக்கு.

“எங்கட அக்கா வந்திருக்கிறாவோ எண்டு பார்க்கிறதுக்காக எத்தினை அக்காக்களின்ரை முகங்களைப் பார்த்திருப்பன். அக்காவோடை நிக்கிற அக்காக்களும் வந்துதானிருக்கினம் அக்காதான் வரேல்லை. பளையில் நிக்கிற அக்காகிளுக்கு ட்ரெயினிங் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாவாம்.”

ஏதேதோ எல்லாம் நினைத்தபடி வாசலில் இறங்கியவளுக்கு வீடு கொதி நிலையிலிருப்பது புரிந்தது. அம்மாவும் அப்பாவும் முன்வாசல் படியில் இருந்தார்கள். அருகே வெங்காயம், மிளகாய்ப்பெட்டி.

மிதிவண்டியின் தாங்கியைத் தட்டிவிட்டபடி

“ஏதும் அறிஞ்சிங்களோ அப்பா?” என்றாள்.

“இந்தக் கத்தியாலை அவங்களெல்லாரையும் ஒரு நாளைக்குக் குத்துவன். என்ன நினைச்சுக்கொண்டு இருக்கிறாங்கள் எல்லாரும். நான் பெத்த பிள்ளையன் ஆஸ்பத்திரிக் கட்டில்ல இருக்குதுகளாம்...”

ஆத்திரத்தில் அம்மாவுக்கு உதடுகள் நடுங்கின. ஒரு கையில் வெங்காயத்தையும் ஒரு கையில் கத்தியையும் வைத்துக்கொண்டு எவ்வளவு நேரமாக அம்மா இப்படியே இருக்கின்றாரோ தெரியவில்லை.

அப்பா எதுவுமே கதைக்கவில்லை. கட்டுப்படுத்த முடியாதளவுக்குக் கோபம் உச்சத்துக்குப் போனால் அமைதியாக இருப்பது அப்பாவின் வழமை.

தம்பியிடம் கதைத்தால் மேலதிக விபரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். எங்கே அவன்?

“அம்மா, தம்பி எங்கையம்மா?”

“ஆஸ்பத்திரிக்குப் போட்டான்”

ம். அக்காக்களுக்கு ஏதும் வாங்கிக்கொண்டு போயிருப்பான். புத்தகங்களை மேசையில் வைத்தாள். இது அக்காவின் மேசை அக்காவின் கதிரை. அக்காவின் புத்தக அலுமாரி. அக்காவின் உடுப்பு அலுமாரி. அக்காவின் புத்தகங்களும் உடைகளும் இப்போதும் அவள் இங்கேதான், எங்கோ மிக அருகேதான் இருக்கின்றாள், இன்னும் சிறிது நேரத்துக்குள் வந்து விடுவாள் என்பது போன்ற உணர்வையே எப்போதும் தந்துகொண்டிருக்கும்.

ஆறு வருடங்களாக அக்கா இங்கே இல்லை. இல்லாமற்போன அன்று காலை அவள் கல்லூரி போனபோது அணிந்திருந்த வெள்ளைச் சீருடை கூட அவளின் அலுமாரியில் அழகாக மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. அவளது சப்பாத்துகள், காலுறைகள் எல்லாம் அதனதன் இடத்தில் அப்படி அப்படியே வைக்கப்பட்டிருந்தன. அக்கா போனபின் அக்காவின் பொருட்களைக் கழுவித் தோய்த்து முதலில் அடுக்கியது அம்மாவும் அப்பாவும் தான். பின்னர் அக்காவின் உடைமைகளைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பை வானதி கேட்டு வாங்கிக்கொண்டாள்.

அக்காவின் நகைகள் கூட ஆறு வருடங்களாக வெல்வெட் பெட்டிகளில் உறங்குகின்றன. இந்த உலகத்தின் எந்த மூலையிலாவது அக்கா வாழும் நாள்வரை அவளுடைய பொருட்கள் அனைத்தும் அவளுடையனவே என்பது அவர்கள் எல்லோரினதும் அசைக்க முடியாத முடிவு.

அக்காவின் அறையையும் பொருட்களையும் பராமரிப்பதற்காகவே அவள் தன்னுடைய பொருட்களை அக்காவின் அறைக்கு நகர்த்திக்கொண்டு தன் அறையைத் தம்பிக்குக் கொடுத்து விட்டாள். அவனும் வளர்ந்த பிள்ளைதானே.

அக்காவின் அறையில் இருந்தால், அக்காவுடன் ஆத்மார்த்தமாகக் கதைக்கலாம்.

“அக்கா இண்டைக்கு இந்த வீட்டிலை நீ இருந்தால், என்ன முடிவெடுப்பாய்?”

அக்கா கம்பீரமாகச் சிரித்தாள்

அக்காவின் ஒரு கல்லூரித்தோழி படையினரின் ட்றக் மோதிச் சாக, இன்னொரு தோழி செம்மணி வெளியிலே காணாமற்போக, அன்றிரவு அக்கா தன்மேசையிலே விளக்கைக் குறைத்துவிட்டு நெடுநேரம் விழித்திருந்தாள். அக்காவின் மேசையிலேயே படித்துவிட்டு, அக்காவுடனேயே உறங்குகின்ற வானதி அன்று உறங்கவில்லை. கட்டிலில் படுத்தபடியே அக்காவைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த வானதியின் அருகே அமர்ந்த அக்கா

“நீ தான் எல்லோருக்கும் ஆறுதலாக இருக்கவேண்டும்.” என்றாள்.

சின்ன வானதிக்குப் புரிந்ததுபோல இருந்தது. புரியாதது போலவும் இருந்தது. காலையில் வழமைபோலவே அக்கா கல்லூரி போனாள். வந்தாள். உடைகளை மாற்றிவிட்டுச் சாப்பிட்டாள். கடித உறையொன்றை வானதியின் கைகளில் தந்தாள்.

“ஆறு மணிக்குப் பிறகு அம்மாட்டைக்குடு” என்றாள். போனாள். திரும்பி வரவில்லை.

ஆறு மணிக்குக் கடிதத்தை அம்மா வாசித்தார். கடிதத்தைக் கைகளுள் பொத்திக் கும்பிட்டவாறு, கண்ணீர் வடிய,

“ஒருதனின்ரை கையிலையும் அம்பிடாமல், தான் விரும்பின இடத்துக்கு அவள் போய்ச் சேர்ந்திடவேணும்.” என்றார் நாத்தமுதமுக்க.

மேசையிலே சின்னச் சட்டத்தினுள்ளே நின்ற அக்கா கம்பீரமாகச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள். வெள்ளைச் சீருடையிலே மாணவ முதல்வர் சின்னம். ரையுடன் மிக கம்பீரமாக அக்கா நின்றாள். அக்காவின் கம்பீரம் யாரிடமிருந்து வந்தது என்ற விடயத்தில் மட்டுமே அவளுக்குத் தெரிய. அம்மாவும் அப்பாவும் கருத்து வேறுபட்டிருக்கிறார்கள்.

ஒரு கடற்படை மாலுமிபோல கம்பீரமாக நடக்கவேண்டும் என்று நடந்து காட்டுகின்ற அக்கா பளையில் நிற்கின்றாள். நான் தான் இங்கே நிற்கின்றேன் முடிவெடுக்கவேண்டியது நான்தான்.

வானதி தனது உடுப்பு அலுமாரியைத் திறந்தாள். பாவாடை, சட்டை.... ம்ஹும்

அக்கா, சரி வராது. சரிதார்.... கொஞ்சம் பரவாயில்லை. சில நேரம் தடக்கக் கூடும். ஆ...டெனிம் ஜீன்சும் ஸ்போட்ஸ் ரீசேட்டும்....ம்... பொருத்தமான உடை. தம்பிக்கென்று மாமா அனுப்பிய ரீஷேட்டை தம்பி இவளுக்கென்று கொடுத்திருந்தான். ஒருமுறை தனியார் கல்வி நிலையச் சுற்றுலாவுக்கு அணிந்துவிட்டு வைத்திருந்தாள். இதுதான் இன்று சரியாக இருக்கும்.

தலையை ஒற்றையாக வாரிக் கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டாள்.

“அம்மா, நங்கை வீட்டை போயிற்று வாறன்

“சரியடா.”

***

என்னென்னவெல்லாம் நடக்கும்?

சாகும்வரைக்கும் விசாரணை எதுவுமின்றியே களுத்துறையில் சித்திர வதைக்குட்பட நேரிடலாம். அல்லது நடுவீதியில் நாய்போல அடித்துக் கொல்லப்படலாம்.

அப்பாவின் வேலை பறிபோகலாம். அல்லது சிறைப்பிடிக்கப்படலாம்.

தம்பி... ஐயத்துக்கிடமின்றிக் கொல்லப்படுவான்.

பிள்ளைகளை வளர்த்த வளர்ப்புச் சரியில்லை என்ற ஏற்கனவே உறவுகளால்குறை கூறப்படுகின்ற அம்மா, ஆதரிக்க யாருமின்றி வீதியோரத்திலே நிற்க நேரிடலாம்.

அக்கா... என்னை மிக சரியாகப் புரிந்துகொள்வாள். யார் கண்டது, நாளை யாழ்ப்பாணத்தை மீட்பதற்காக நடக்கக்கூடிய மாபெரும் போரில் படைகள் நடத்துகின்ற தளபதியாக அக்காவே வரவும்கூடும்.

“எது வந்தாலும் வரட்டும்.”

“வானதி”

யார் கூப்பிட்டது? அட. நங்கை!

“எங்கை போநாய் வானதி?” “கடைக்குப் போறன். வரப்போறியோ?”

“நானும் அங்கைதான் போறன் வா.”

மிதிவண்டியை இவளுக்குப் பக்கமாக ஓடிக்கொண்டு வந்தாள் நங்கை. மிதிவண்டித் தரிப்பிடத்திலே மிதிவண்டிகளை விட்டுப் பூட்டிவிட்டு, நவீன சந்தைக்குள் நுழைந்தவர்.

“என்ன வாங்கப்போறாய்?”

என்ற தன் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல் முன்னே போய்க்கொண்டிருந்த வானதியைப் பின்தொடர்ந்தாள் நங்கை. அந்த முஸ்லிம் வியாபாரி, தன் முன்னால் பரத்தியிருந்த கத்திகளருகே வந்து நின்ற வானதியைப் பார்த்து, தன் விளம்பர வசனங்களையெல்லாம் அவிழ்த்துவிட்டவாறு ஒவ்வொரு கத்தியாகக் காட்டியதைப் பொருட்படுத்தாமல், இரண்டொரு கத்திகளைக் கைகளில் எடுத்துக் கண்களால் அளந்தாள். நங்கைக்கு மெல்லப் புரியத்தொடங்கியது. வானதியை நெருங்கி,

“ஏனடி கத்தி?” என்றாள்

“மாம்பழம் வெட்ட”

என்றவாறு வானதி பொருத்தமான கத்தியொன்றைத் தேர்ந்தெடுத்தாள். நங்கைக்கு இப்போது நன்றாகவே விளங்கிவிட்டது.

“எனக்கும் ஒரு கத்தி எடு.”

என்ற நங்கையை வியப்போடு பார்த்த வானதி கண்களாலேயே நன்றி சொன்னாள்.

***

அது மிகக் குறுகலான ஒழுங்கை இரண்டு காரணங்களுக்காக வானதியின் தோழிகள் அந்த ஒழுங்கையைப் பாவித்தார்கள். ஒன்று - அமுதினி வீட்டுக்குப்

போவதற்கு அது குறுக்குப் பாதை. இரண்டு. ஒழுங்கை முகப்புக் கடையின் வாசலில் அமர்ந்திருக்கும் கிழவி விற்கின்ற மாம்பழங்களின் சுவை. போகும்போது கிழவிக்குக் கை காட்டிவிட்டுப் போய், திரும்பி வரும்போது கிழவியிடம் மாம்பழம் வாங்கி, நாட்டு நடப்புகளை அவரிடம் கேட்டறிந்த வாறே சாப்பிடும்போது, மாம்பழத்தின் சுவை அதிகமாகும். படையினர் அந்த ஒழுங்கையால் இரண்டிரண்டாகவோ, நாலைந்தாகவோ, மிதிவண்டிகளிலோ, நடந்தோ போய் வருவதை இவர்கள் பொருட்படுத்துவதேயில்லை.

ஒருநாள் அமுதினி தனியாகப் போனபோது முன்னே வந்த படையினர் தமது மிதிவண்டியால் அவளின் பாதையைத் தடுக்க முயன்றனர். குறுகலான அந்த ஒழுங்கையில் விலகிப் போகவும் வழியின்றி, ஓடி ஒளிந்து கொள்ள வீடுகளு மில்லாததால் திணறிப்போய் நின்ற அமுதினியை இரு படையினரும் நெருங்கித் தொட முயல, அமுதினி மிதிவண்டியைக் கீழே போட்டுவிட்டு, கிழவியின் கடைவரை ஓடிப்போய்த் தன்னைக் காப்பாற்றிய நிகழ்வோடு அந்த ஒழுங்கை இவர்களால் கைவிடப்பட்டது. இது நடந்து இரண்டு வருடங்களாகிவிட்டன. அதன்பின் நெடுஞ்சாலையால் எப்போதாவது போய்வர நேர்ந்து, அந்த ஒழுங்கை முகப்பைக் கடக்கும்போதுகளில் நினைவாகக் கிழவிக்குக்கை காட்டுவார்கள். அவ்வளவே.

நீண்ட நாட்களின் பின்னர் தன்முன் வந்து நின்ற வானதியையும், நங்கையை யும் காண, கிழவிக்குப் புளுகம் தாங்கவில்லை.

“என்ன மோனே, சுகமாயிருக்கிறியளோ? வளர்ந்து பெரிய பொம்பிளை ஆயிட்டிங்கள். எந்த மாம்பழம் வேணும்? விரும்பினதை நீங்களே எடுங்கோ.”

என்ற கிழவிக்குப் புன்னகையால் பதிலளித்துவிட்டு நான்கு மாம்பழங்களை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட, கிழவிக்கு ஏமாற்றம்.

“ஏன் மோனே, நிண்டு சாப்பிடேல்லையோ?” என்றார் கிழவி

“இல்லை ஆச்சி. நாங்கள் அமுதினி வீட்டை போகப்போறம்.”

என்றவாறு அந்தக் குறுகலான ஒழுங்கைக்குள் மிதிவண்டிகளைத் திருப்பிய இவர்களைக் கிழவி பலத்த யோசனையுடன் பார்த்தார். ஒழுங்கைக்குள் கொஞ்சத் தூரம் போய், எதிரும் புதிருமாய் மிதிவண்டிகளை நிறுத்திவிட்டு. அதிலேயே சாய்ந்தமர்ந்தவாறு ஆளுக்கொரு மாம்பழத்தை எடுத்து மிக நிதானமாகத் தோலைச் சீவ ஆரம்பித்தார்கள்.

சற்றுத் தூரத்தே ஒரு சீட்டியடியும், சிங்களப் பொப் பாடலொன்றும் இணைந்து கேட்கத்தொடங்கின. அந்தக் குரல்கள் மெல்ல மெல்ல இவர்களை நெருங்கின.

புதிய மனுசி

■ ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்

நிலவின் ஒளியில் கூரைத்தகரங்கள் பளபளத்தன.

அவள் தன் உள்ளங்கைகளை ஒருதரம் தடவிப் பார்த்தாள். கரகரப்பாய் காய்த்தபடி தன் கைகளால் மண்வெட்டியும் பிக்கானும் பிடித்து அவள் உழைத்த உழைப்பின் அறுவடைதான் இந்தத் தகரங்கள் என நினைத்துப் பெருமைப்படுபவளாய்... அவள் முகம்...

“இந்தப் பிஞ்சுகள் ரெண்டும்... மழையிலையும்... குளிரிலையும் விறைக்கக் கூடாது...”

குழந்தைகளைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். பாயைவிட்டு விலகிப்போய் ஓரமாய்த் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள்.... மூத்தவள் ஐஸ்வர்யா அச்சில் வார்த்த மாதிரி தகப்பனையே போன்று, அகலிகா கொஞ்சம் கறுப்பு. ஆனால் இவளைப்போல கம்பி கம்பியாய் நீளமான தலைமுடி.

“மூத்தபிள்ளை சரியாய்த் தேப்பனையே மாதிரி.... நல்லநேரம் பொம்பிளைப் பிள்ளையாய்ப் போச்சு... இல்லாட்டி.... தேப்பனை முடிச்சுப்போடும்...”

ஐஸ்வர்யா பிறந்திருந்தபோது உறவினர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால் என்ன விதியோ.... அவன் இல்லாமல்தான் போய்விட்டான்.

மனது கனத்தது.

மற்றைய நாட்களில் என்றால் கூலிவேலைக்குப் போய்விட்டு வரும் அவள் பாயிற் சரிந்தவுடனேயே தூங்கிப்போவாள். இன்றைக்கு அவளால் முடியாமலிருந்தது. ஆறு வருடங்களாய் ஒதுக்கித்தள்ளிவிட்டு வேகமாய் முன்னேறிய துன்பங்கள் எல்லாமாக ஒன்று திரண்டு தன்னைத் துன்புறுத்துவதாக அவள் உணர்ந்தாள்.

அழக்கூடாது என்கிற வைராக்கியத்தோடு இறுகிப் போயிருந்த அவளின் விழிகள் ஈரலித்தன.

அவள் தான் வைராக்கியமானவள் என்பதைப் பல தடவைகள் உணர்த்தியவள்... அவள் அவனைக் காதலித்தபோது... உற்றம் சுற்றம் ஒன்றாகி அவர்களின் உறவை எதிர்த்த போது - அந்த எதிர்ப்புக்களை எல்லாம் உதறி அவனையே திருமணம் செய்துகொண்டது முதல் வைராக்கியம்.

அவள் வீட்டில் நான்காவது பெண்பிள்ளை. மூத்தவர்கள் மூவரும் திருமணவாய்ப்பின்றி முதிர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவனுடைய வீட்டில் மூன்று பெண்கள். இரண்டு ஆண்களில் இவன் இளைவன். இருவரும் தாமாகவே தம் வாழ்வைத் தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள். மூத்தவள் ஐஸ்வர்யா பிறந்து... அகலிகாவும் பிறந்து... அகலிகா ஆறுமாதக் குழந்தையாயிருந்த போதுதான் அந்தப் புயல் மையங்கொண்டது.

“சத்ஜெய....” கிளிநொச்சி மீதான பெரும்படையெடுப்பு....

ஒரு மையிருட்டுப் படர்ந்திருந்த சாமப்பொழுதில்... ஊரோடு சேர்ந்து இடம்பெயர்ந்து... ஸ்கந்தபுரத்தில் ஒதுங்கினார்கள்....

முருகன் கோயில்... இரண்டாம் பாடசாலை... அகதிக்குடியிருப்பு என்று நாட்கள் நகர்வடைந்தன.

ஒரு அதிகாலைப்பொழுது, காலை நீட்டி கப்போடு சாய்த்து அமர்ந்திருந்தான் அவன் முகம் ஒட்டி உலர்ந்து.... உதடுகளும் காய்ந்து தெரிந்தன. கன்னங்களில் வளர்ந்து சுருண்டிருந்த உரோமங்கள்... அவள்கூட மெலிந்து போய்விட்டாள். சரியாகச் சாப்பிட முடியாதிருந்தது. பிள்ளைகளுக்கு மட்டும் ஒருநேரச் சாப்பாடு எப்படியோ கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவன் வேலைசெய்த மில் முதலாளி வீட்டுக்கு வந்திருந்தார்.

“மிசின் பெட்டி ஒண்டு ஒழுங்குசெய்திருக்கிறீன் ராசன்... ஒருக்கா அங்க உள்ள சாமானுகளை ஏத்த வேணும்...”

“ரவுண் முழுக்க ஆமி நிக்கிறானெண்டு கதைக்கினம்....”

“உதெல்லாம் கட்டுக்கதை.... ரவுணுக்கை பெடியள் தான் நிக்கிறான்கள்... நேற்றும் முருகேசற்றை வீட்டுச் சாமான்கள் ஏத்தி வந்தவையாம்...”

மரத்தின் கீழ் அடுப்பெரித்துக் கொண்டிருந்த அவளுக்கு உரையாடல் கேட்டது.

“என்ன கமலி.... மனுஷன் விட்டிட்டுப் போகாது போல...”

அவளிடம் வந்து அவளுக்கு மட்டும் கேட்கக் கூடியதாகக் கேட்டான்.

“அந்த மனுசனும் எங்கடை கலியாணத்துக்கு உதவினது... ஏதோ யோசிச்சு செய்யுங்கோவன்...”

அவன் மரக்கொப்பில் கொழுவியிருந்த சேர்ட்டை எடுத்து உதறிப்போட்டான். ஓலைத் தட்டியில் செருகிக்கிடந்த சீப்பை எடுத்து தலை வாரினான்.

“பாணும் சம்பலும் கிடக்கு... தரட்டே...”

“இல்ல... அந்தாள் பாத்துக்கொண்டிருக்குது... போட்டுவாறன்...”

கால்களுக்குச் செருப்புக்கூட இல்லாமற்தான் போனான்.

அன்றுமுழுவதும் அவன்வரவில்லை. அவள் பதறிப்போய் அவனைத் தெரிந்த எல்லோரிடமும் விசாரித்தாள். அவனுக்கு என்ன நடந்ததென்று தெரியாமலே போய்விட்டது.

பிள்ளைகளை அணைத்துக்கொண்டு இரவுபகலாய் அழுதாள்.

உறவினர்கள் யாரும் ஏனென்று கேட்கவில்லை.

அவனுடைய அண்ணன் வீடு கொஞ்சத்தூரத்தில் இருந்தது. அவள் இரண்டு குழந்தைகளையும் கொண்டு ஒருநாள் அங்கு போனாள்... உதவிக்காக அல்ல. அவனைப்பற்றி ஏதாவது அறிந்தீர்களா என்று அறிவதற்காக....

அவர்களும் இடம் பெயர்ந்துதான் இருந்தார்கள்.

“ஆமி நிக்கிறானெண்டு தெரிஞ்சு கொண்டும்... கூலிக்காக அவனை அனுப்பிச் சாகடிச்சனி... பிறகேன் இஞ்ச வந்தனி?... போய் எங்கையெண்டாலும் எச்சில் இலை பொறுக்கு...?”

அந்த வார்த்தைகளின் கூர் அவள் இதயத்தைக் குத்திக் கிழித்தது. அவனின் அண்ணன்தான் சொன்னான். தன்னுடைய தம்பி இறந்துவிட்டானே என்கிற ஆதங்கத்தில் அந்த வார்த்தைகள் அவசரமாய்ப் பிறந்திருக்கலாம் என அவள் சமாதானங் கொள்ள முயன்றாலும்... மனது பட்டகாயத்திலிருந்து மீள மறுத்தது.

“என்ர இந்தக் கையளால எச்சில் இலை பொறுக்கமாட்டன்... என்ன கடினமான வேலையெண்டாலும் செய்து... என்ர பிள்ளையளைப் பாப்பன்...”

வைராக்கியத்தோடு திரும்பி நடந்தாள்.

அகதிக் குடியிருப்பில் பல பெண்கள் கூலிவேலைக்குப் போனார்கள். அவர்களுடன் அவளும் போனாள்.... சிறிதளவு கூலிதான். சமாளித்துக் கொண்டாள். கைகளிலும் கால்களிலும் புதியபலம் புகுந்தது. மண்வெட்டி பிடித்தாள். மண் சுமந்தாள்... கல் அரிந்தாள்....

நான்கு வருடங்கள் அவளின் உறுதியோடு கழிந்தன.

மீண்டும் சொந்த இடத்துக்கு வரக்கூடிய வாய்ப்பு... தெருவுக்குத்தெரு, சந்திக்குச் சந்தி... குருதி சிந்தி... உயிரை விதைத்து... வணக்கத்துக்குரியவர்கள் இடங்களை மீட்டுத் தந்தார்கள். மீட்ட இடங்களில் பல மனிதர்களின் எச்சசொச்சங்கள்...

எலும்புக்கூடுகளில் அவனும் இருக்கலாம் என்று எண்ணி.... காவல் நிலையங்களில் எலும்புக் கூடுகளைப் பார்த்து வந்தாள். அவனின் இருப்புக்கு உறுதியில்லை. அவள் தான் தனித்துப்போனதை உள்ளூர் உணர்ந்து கொண்டு விட்டாள். அவன் போகும்போது ஆறுமாதக் குழந்தையாகவிருந்த அகலிகாவுக்கு இப்போது ஆறுவயது. ஆண்டு ஒன்றில் படிக்கிறாள். ஐஸ்வர்யா உருவத்தில் மட்டுமன்றி சில செயற்பாடுகளிலும் தகப்பனைப் போலவே இருந்தாள்...

அவள் சொந்த இடத்துக்குத் திரும்பினாள். காணிக் குரிய வேலிகளை ஒழுங்காக அமைத்துக்கொண்டாள். அவளின் கைகளிலும் கால்களிலும் போதியளவு பலமிருந்தது. காணியைத் துப்பரவு செய்து சிறிய கொட்டில் அமைத்தாள்.

அருகே அவனுடைய அண்ணனுடைய வீடு.

வாழ்ந்து காட்டவேண்டும் என்ற வைராக்கியம் அவளுக்குள் நிலையா யிருந்தது. பகலில் கூலிவேலைக்குப் போனாள்... இரவில் காணிக் குள் நின்று உழைத்தாள்.

கடைக்கார மூர்த்தியண்ணர் வீட்டில்தான் தண்ணீர் அள்ளுவாள். கூலி வேலையால் வந்தவுடன் பிளாஸ்டிக் குடங்களை எடுத்துப்போய் தண்ணீர் சுமந்து வருவாள்.

ஒருநாள்... ஏதோ அலுப்பில் தண்ணீர் எடுக்கவில்லை. விடிய எழுந்ததும் குடத்தோடு மூர்த்தி அண்ணர் வீட்டுக்குப் போனாள். மூர்த்தியண்ணை ஏதோ அலுவலாக வெளியே போக சயிக்கிளை உருட்டிக்கொண்டு படலையடிக்கு வந்தவர்... அவளைக் கண்டதும் முகம் மாறிப்போனார். படலைக்கு அருகில் சயிக்கிளை நிறுத்திவிட்டு உள்ளே போனார்.

அவள் நேராகக் கிணற்றடிக்குப்போய் தண்ணீர் அள்ளினாள்.

“இஞ்ச கமலி...”

அவள் திரும்பிப் பர்த்தாள். மூர்த்தியண்ணரின் மனைவி.

“என்னக்கா...?”

“மனுசன் ஆரையோ சந்திக்கவெண்டு போகவந்தது.... உன்னைக் கண்டவுடனே திரும்பி வந்திட்டது... நீ புருசன் இல்லாதனி.... இனிமேல் விடிய வெள்ளை முழுவியளத்துக்கு இஞ்ச வராதை... பின்னேரத்திலை வந்து... தண்ணி

அள்ளிக்கொண்டு போயிடு....” அவள் ஒரு கணம் ஆடிப்போனாள். அவன் இறந்துவிடவில்லை. இறந்துபோனதாக எந்தத் தடயமும் இல்லை. பொருட்களை ஏற்றப்போன இடத்தில் பிடிபட்டு... எங்காவது உயிருடன் இருப்பான். என்றோ ஒருநாள் அவன் வருவான் என்றே அவள் காத்திருக்கிறாள். அவன் இறந்ததாக யாரும் உறுதி செய்யாதபோது இவர்கள் தன்னை விதவையாகப் பார்க்கிறார்களே என்று அவள் மனது அழுதது.

ஆனால்... அவள் கைகளுக்கும் கால்களுக்கும் வலுவிருந்தது. வீட்டின் வடகிழக்கு மூலையில் நிலையம் பார்த்து கிணறு வெட்டத் தொடங்கினாள். பகலில் கூலிவேலை. இரவில் கிணறு வெட்டினாள். நிலவும் நட்சத்திரங்களும் அவளுக்குத் துணையாய் நின்றன.

மூன்றுமாதகால அயராத உழைப்பு. கிணற்றில் ஐந்து அடிமட்டத்துக்குத் தண்ணீர்...

“ஏன் இப்ப தண்ணி அள்ள வாறேல்லை...”

அவள் அவர்களுக்கு தன் புன்னகையை மட்டுமே பதிலாய்க் காட்டினாள்....

அவளுக்குள் நம்பிக்கைகள் முளைத்தன. வீட்டுக்கும் காணிக்ஞளையே தோட்டம் செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

பிள்ளைகளைப் படிக்கவைக்கவேண்டும் என்பது மட்டும் அவள் மனதில் குறியாயிருந்தது.

இதுவரை பட்ட நோவுகளும், காயங்களும், அவமானங்களும் அவளை வருத்தமுறச் செய்தாலும்... அவற்றை அவள் பொருட்படுத்தவில்லை.

ஐஸ்வர்யாவுக்கு இப்போது வயது எட்டு. மூன்றாவது வகுப்பில் படிக்கும் அவளுக்கு தைமாதம்தான் சிறிய தோடுகள் வாங்கிப்போட முடிந்தது.

அவனுடைய அடையாள அட்டை இருந்தது. அதைக்கொடுத்து பெரிதாக்கி படம் வைக்குமாறு சிலர் கூறினார்கள். அவள் மறுத்துவிட்டாள்.

“அவர் எங்கையெண்டாலும் உயிரோட இருப்பார்.... எப்பெண்டாலும் ஒரு நாள் வருவார்.....”

கடின உழைப்பால் அவளின் உடல் முதிர்ச்சியடைந்திருந்தது. முன் நெற்றியில் கொஞ்சம் நரைமுடி, கால்களில் சேற்று மண்ணின் படிவு, காய்த்துப் போன கைகள்...

அவளுக்கு தன்னைப்பற்றி எதுவித கவலையுமில்லை. ஐஸ்வர்யா இல்ல

விளையாட்டுப்போட்டியில் சிறப்புப் பரிசு பெற்று வந்தபோது - பெருமையோடு அவளைக் கட்டியணைத்து மகிழ்ந்தாள்.

பிள்ளைகள் அப்பாவுக்கு என்ன நடந்தது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளும் பக்குவத்தை அவள் பிள்ளைகளுக்கு ஏற்படுத்தினாள். அவளைப் பொறுத்த வரைக்கும் அவளுடைய வாழ்க்கையில் பிசிறில்லை. கடந்தமுறை பெய்த சிறு மாரிக்குக் கூரை ஒழுகியது.

இரண்டு வாரங்கள் அவளின் கைகளும் கால்களும் மிளகாய்த் தோட்டத்தில் இயந்திரமாகின...

வீட்டின் பழைய ஓலைகளைப் பிடுங்கிவிட்டு புதிய தகரங்களை அவன் போடுவித்தான்.... பிள்ளைகள் நிம்மதியாக வாழவேண்டும் என்பதற்காய் அவளின் வியர்வை வீட்டுக் கூரையாய்.... குழந்தைகள் மகிழ்ந்தார்கள்.

காலையில் எழுந்து அவள் கிணற்றடியில் பல் விளக்கிக்கொண்டிருந்தாள். பிள்ளைகளுக்கும் வாளிகளில் தண்ணீர் நிரப்பவேண்டும்.

அடுத்தவீடு அவனுடைய அண்ணன் வீடு. நிறைய வாழை நட்பிருந்தார்கள். வளவு சோலையாயிருந்தது. பேச்சுக்குரல்கள் கேட்டன. அண்ணன்காரனும் மனைவியும்.

“கமலி வீட்டுக்கு புதுசா கூரைபோட்டிருக்கிறாள்.... இவ்வளவு காசு எப்பிடி உவளுக்குக் கிடைக்குது...”

“உதுகூட விளங்கேல்லையே உனக்கு?.... மிளகாய்த் தோட்டக்காரன்தான் அள்ளி அள்ளிக்குடுக்கிறான்.... இவளும் அவன் காணாமப்போயிட்டானெண்ட கவலையில்லாமல் தோட்டக்காரனோட இருக்கிறாள்....”

அவள் ஒருகணம் ஆடிப்போனாள்.

“என்ர உடம்பை வருத்தி... என்ர வியர்வையை ஊத்தி நான் உழைச்ச உழைப்புத்தான் இது....” அவள் இருகைகளாலும் தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு கீழே இருந்தாள்.

உதவிகேட்டபோது உதவாமல் அவமானப்படுத்தியவர்கள் - தான் கடினப்பட்டு உழைத்து உயர்ந்த போது பாராட்டவும் முடியாமல் - நயவஞ்சகத்தன மாய் பேசுவது அவளுக்கு வேதனையளித்தது.

ஆனால்.... இரவு முழுவதும் ரணமாய் வலித்த அந்தச் சொற்கள் பொழுது புலர்ந்தபோது... அவளை வருத்தவில்லை. வழமைபோன்று அவளுக்குள்ளிருந்த வைராக்கியம் அவளை உஷாராக்க.... அவள் புது மனுஷியாய்... காய்த்துப்போன கைகளை வீசி நடந்தாள்.

உயிர்பான உணர்வுகளோடு

■ விண்ணரசி

அக்காவிற் கு கால்களை மடக்கி இருக்க சிரமமாக இருந்தது. மூச்சு பெரிதாகி சற்று ஓசையோடு வெளிப்பட்டபோதும் அங்கு எழுப்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மனித ஆத்மாக்களின் சோகக் குரல்களிடையே அம் மூச்சின் ஓசை வெளியே ஒலிக்கவில்லை.

அக்கா அம்மாவைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். முகத்தில் நாடி எலும்பு தனியாக வெளித்தெரிய குழியினுள்ளே உருளும் கருமணிகள் கண்ணீரால் அடைபட்டிருக்க, அம்மா வயிற்றைப் பிடித்தபடி பெரிதாகக் கத்திக்கொண்டிருந்தாள்.

“என்ர இந்துக் குஞ்சே ! அம்மாவை விட்டுப் போக உனக்கு மனம் வந்ததோ”

அக்கா மனதுள் ஓயாமல் அழுது கொண்டே இருந்தாள்.

அவளால் கத்தி அழ முடியவில்லை.

கிட்டப்போய் இந்துக் குட்டியின் பூவுடலைத் தடவிப்பார்த்து முத்தமிட்டு அழ முற்பட்டபோது அவளது வயிறு இந்துக்குட்டியைச் சுமந்திருந்த பொட்டகச் சட்டங்கள் மீது நசிய அக்கா துடிப்போடு நிமிர்ந்து வயிற்றைத் தடவிக் கொண்டாள்.

“என்ர இந்துக்குட்டி! நீ குடியிருந்த வயிறு எரியுதெணை” அம்மா எழுப்பிய அவல ஒலம் அக்காவின் ஆன்மாவை பிசைந்து கொண்டிருந்தது. அம்மா இந்துக்குட்டியைச் சுமந்திருந்தபோது எவ்வளவு கனவுகளைத் தனக்குள் கண்டிருப்பாள். இன்று அவை அனைத்தும் தகர்ந்து போய்விட்டது.

“இந்துக்குட்டி! அம்மா என்று ஒருக்கா கூப்பிடுபிள்ளை” அம்மா இந்துக் குட்டியின் முகத்தைத் தடவித்தடவிக் கத்தினாள்.

அந்த நிகழ்வைக் காணப் பிடிக்காமல் முகத்தைக் கைகளால் மூடினாள்.

இந்துக்குட்டியின் விம்பம் அக்காவின் மனதோடு கதை பேசுவதைப்

போலிருந்தது. அக்கா! ஒருதாயின் கடமை என்ன வென்று நினைக்கிறாய் இந்து கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டு அக்காவின் பதிலிற்காய் காத்திருந்தாள். அக்கா பதில் உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்த இந்துவின் புற, அக மாற்றங்களைக் கணக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

கன்னத்தில் இருந்த சதைகள் குறைந்து சொக்கு உள்ளுக்குள் போய்விட்ட பின்பும் கூட இந்துவின் பால்வடியும் முக அழகு மாறவில்லை. தீவிரமான ஆழ்ந்த பார்வையுடைய அவளது விழிகளில் அறிவுக்கூர்மை சுடர்விடுவதைப் போலிருந்தது. செல்ல மொழி பேசி விளையாடித் திரிந்த இந்துவின் இயல்புகள் மாறியிருந்தது. எதையும் கூர்ந்து நோக்கிற தன்மை அவள் சார்ந்த சூழலால்தானே உருவானது.

“அக்கா! ஒரு தாயின் கடமை குழந்தையைப் பெற்று வளர்க்கிறதோடு முடிந்து போய் விடவில்லை இந்து ஆணித்தரமான கூறினாள். அக்கா எதுவுமே கதைக்க வில்லை. இந்துவே தொடர்ந்து சொன்னாள். அந்தக் குழந்தையைப் பரந்துபட்ட சிந்தனைத்திறனோடு கூடிய செயற்பாடுடையதாக, மனிதப் பண்புடையதாக சமுதாயத்தில் நாளை தனது கடமையுணர்ந்து வாழக்கூடியதாக வளர்க்க வேணும்” இந்துவின் குரல் அக்காவின் மனதுள் எதிரொலித்துக்கொண்டிருந்தது.

“என்ர செல்லம். உனக்கு பூப்புவாய் போடுகினமே. என்ர பூக்குஞ்சே எழும் பெணை” அக்கா நிமிர்ந்து இருந்தாள். கண்களால் அணைகளற்று வழிந்து கொண்டிருந்தது. அம்மாவின் குரல் கட்டிப்போய் சத்தங்கள் சுரங்கள் மாறி தொடர்ந்து ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

“தாய்மையின் அன்பு அளவில்லாதது. தனக்காக எதையும் செய்யாமல் பிள்ளைக்கு. பிள்ளைக்கு என்று தன்னை உருக்கிற அம்மாக்களின் தன்னலமற்ற செயல்கள் மேன்மையானது” இந்து வீட்டை விட்டுப்போய் சிலவருடங்கள் கடந்து வந்த போது அக்காவின் மடியில் தலைவைத்துப்படுத்தபடி அம்மாவைப் பற்றிக் போது சொன்ன ஒவ்வொரு வரிகளிலும் உன்னதமான உணர்வுகள் உலாவியதை அக்கா இப்போதெல்லாம் உணர்ந்து கொள்கிறபோது, இதைப்பற்றி இந்துவோடு பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணிய போது இந்துக்குட்டி வந்திருக்கிறாள். எதுவுமே கிரகிக்கமுடியாத நீண்ட மௌனத்தோடு.

“அம்மா” இந்தச் சொல்லை மனதிற்குள் உச்சரிக்கிறபோதே உடல் சிலிர்த்துப் போகிறது. மனம் பாரிய சுமைகளால் அழுத்தப்படும் போதெல்லாம்

“அம்மா” என்று நினைவுகூர அனைத்துச் சமைகளும் விடுபட்டு சிறகு முளைத்தவர்களாகிவிடும் நிலை எனக்குள் ஏற்பட்டுவிடும். இந்துக்குட்டி இந்த உண்மையின் உணர்வுகளோடு ஒன்றிப் போயிருக்கிறாள். அதனால்தான் அவள் அக்காவிடம் அடிக்கடி “அம்மா கவனம்” என்று சொல்லியிருக்கிறாள்.

“இந்துக்குட்டி! அம்மா தலையைத் தடவி விடுங்கோ என்று ஒவ்வொரு முறையும் என்னிடம் வந்தால் சொல்லுவியே. அம்மா தலை தடவி விடுறன். எழும்பி வா செல்லம்” அம்மா கண்களில் இருந்து நீர் வெளியேற முடியாத அளவு உப்பிப்பெருத்த கண்களோடும், வீங்கி விகாரமாய்ப்போன முகத்தோடும் இருந்தாள். தலையில் தன்னை மறந்து ஓங்கி அறைய முற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள். அருகே இருப்பவர்கள் அம்மாவிற்கு தமக்குத் தெரிந்த வழிமுறைகளில் எல்லாம் ஆறுதல் கூறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆனால் அம்மா எதையும் உள்வாங்கும் நிலைமையில் இல்லை. அம்மாவைப் பொறுத்தவரையில் அவள் சுமந்து பத்திரப்படுத்தி வளர்த்த ஐந்தாவது கூடர் அணைந்துபோயிருப்பதே பெரிதானது.

அக்கா அம்மாவின் வலியை உணர்ந்து கொள்ளும் நிலையில்தானிருந்தாள். தாய்மையில் ஏற்படும் உடல், உள உணர்வுகளோடு ஓயாது உழன்றபடி புதிய ஜீவனின் வரவிற்காய் அவள் படும் துடிப்பை அவள் மட்டுமே அறிவாள். இவ்வளவு வேதனைகளோடு மல்லுக்கட்டி ஈன்று அந்த உயிரின் சின்னச்சின்ன அங்க அசைவுகளை வளர்ச்சியை இரவுபகல் என மாறி இமையோடு இமை மூடாமல் வளர்க்கும் துளிர் கருகிப் போனால் .....

அவ்வுணர்வுகளிற்குள் வாழ்ந்தவர்களால், வாழ்பவர்களால் மட்டுமே தெளிவாகப் புரிய முடியும்.

“அக்கா! நான் ஒரு உயிர் மடிந்து போனால் எனது வாழ்நாளின் எல்லைவரை அந்த உயிரை மீளவும் காணமுடியாது என்றுதான் துன்பப்படுவேன். ஆனால் நான் சந்தித்த அம்மாக்கள் எல்லாம் கத்துகிறார்கள். என்னால் அவர்கள் அழும் நிலையைப் புரிய முடிகின்றது. ஆனால் அவர்களின் உணர்வுகளை உள்வாங்க முடிவதில்லை” இந்துக்குட்டி விடுமுறையில் வந்து நின்றபோது சொன்ன ஒவ்வொரு சொல்லும் அக்காவின் மனதுள் யதார்த்த உலகை உணர்த்திக்கொண்டிருக்கின்றது.

அக்கா இந்துக்குட்டியை உற்றுப் பார்த்தாள். முகம் அதே சாந்தத்தோடு

இருக்க, நிறம்மாறியிருந்தது. வெற்றுடலிற்குரிய மணம் காற்றோடு கலந்திருந்தது. நாசித்துவாரம் வழியே உள் நுழையும் அந்தக் காற்றை சுவாசித்தபோதும் அக்கா காற்றை வெறுக்கவில்லை. அது இந்துக்குட்டியின் பூவுடலில் இருந்து எழும்பும் நெடி அல்லவா! மனித மனங்கள் தமக்கு விருப்பமானவற்றை வெறுப்பதில்லை. அவை எவ்வளவோ கொடுமானவையாக இருந்தாலும்கூட.

“என்ர குஞ்சே! உனக்கு அம்மா சாப்பாடு தீத்தவேணும். எங்கையும் போறது எண்டாலும் அம்மா வேணும். இப்ப மட்டும் அம்மாவை விட்டிட்டு போக எப்படி மனம் வந்தது” அம்மா தலையிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் குழறினாள். அம்மாவின் செயலால் அக்காவின் உடல் மெலிதாக நடுங்கியது. தாய்மையின் வேதனையை அவள் தனக்குள் உள்வாங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

இந்து அக்காவின் பிற மாற்றங்களை அவதானித்துவிட்டு அடித்த பகிடுகளை நினைத்தபோது.... அக்கா, எங்கட சமுதாயத்திலை பெண், ஆண் என்று பிள்ளைகளிலை சிறு வயதிலேயே வித்தியாச உணர்வுகளை இனங்காட்டித்தான் வளர்க்கப்படுகிறார்கள். பெண் பிள்ளை என்றால் அந்த மழலை மனதுள்ளையே அதன் ஆளுமைகளை வளரவிடாமல் தடைசெய்து வளர்க்கிற அறிவுரைகள்தான் அந்த மகவுகளிற்குக் கூறப்படுகின்றது இந்துவின் முகம் இறுகி கண்கள் பெரிதாகி தூர நோக்கியவாறிருக்க அவள் அன்று சொன்னாள்.

இந்துவின் மனதுள் பெண் உருவாய் உருவானதில் வளர்ப்பு முறைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களால் மனதில் மாறாத வடு ஏற்பட்டிருந்தது. அவை ஏற்படுத்திய தாக்கங்களால் இந்து சொல்வாள்.

“அக்கா, அம்மா எங்களிற்கு தாயாகி உணவு தந்து, உடை தந்து, கல்வி தந்து, கவனித்தாவே தவிர எமது உணர்வுகளை விளங்கி நடக்கவில்லை” உண்மைதான். பெரும்பாலும் எமது சமூகத்தில் அம்மாக்கள் பிள்ளைகளின் சின்னச்சின்ன அபிலாசைகளை நிறைவு செய்வதில்லை. மாறாக எதிர்ப்பதிலேயே நிறைவடை கிறார்கள். இந்தச் செயல்கள் வளரும் தளிர்களின் மனோ நிலைகளில் ஆழமான தாக்கங்களை ஏற்படுத்த வாய்ப்பாகி யிருக்கின்றது. பிள்ளைகளால் ஏற்படக்கூடிய கோரிக்கைகள் முன்வைக்கும்போதும் கூட அதை ஏற்று அவர்களை உற்சாகப்படுத்தி வழிநடாத்திச் செல்லும் பொறுப்பு பெற்றோர்களையே சார்ந்திருக்கின்றது.

“இந்துச் செல்லம், நீ போன பிறகு அம்மாவின்ர மனமே இருண்டு போய்

விட்டது” அம்மா தன்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் ஓயாது ஒப்பாரி வைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தன் மன ஆறுதலிற்காய் வார்த்தைகளைக் கோத்து இந்துவின் இயல்புகளைச் சொல்லிக் கதறுகிறாள். எட்டாத தொலைவிற்குச் சென்ற மகள் வரமாட்டாள் என்ற உண்மை புரிந்த பின்னும் அதை ஏற்கும் திராணியற்றிருக்கிறாள்.

இந்து நிஜ உலகின் படிமங்களைத் தெளிவாகப் புரிந்திருந்தாள். ஒவ்வொரு தடவையும் “அக்கா, இந்த மண்ணில் அதுவும் இந்தக் காலத்தில் பிறந்து வாழ்வதற்காய் நான் நிறைவடைகின்றேன். பிற்போக்குக் கருத்துக்களால் வளர்ந்த எங்களை சிந்தனையில் கூர்மையாக்கி, செயலாற்றும் ஆளுமையை வளர்க்கும் அண்ணாவின் நிழலில் நிற்பதால் நாங்கள் நிமிர்வுற்றுள்ளோம் என்ற உண்மையை எமது சமூகமும் படிப்படியாக உணர்ந்து கொள்ளத்தொடங்கியுள்ளது. இந்தவளர்ச்சி நாளை பெண்ணினத்திற்கு புதிய வழிமுறை யொன்றை கட்டியப்படுத்தும்” இந்துவின் பார்வையில் புலனாகத் தொடங்கிய புதிய சமூகமொன்றின் விடியலில் இடர்பாடுகள் பலவற்றை உற்று நோக்கி அதற்காக விசனப்பட்ட நிகழ்வுகள் அக்காவின் மனப்பதிவேட்டில் அழிக்க முடியாத பதிவுகளாகியுள்ளது.

பூமியைச் சூடாக்கிக் கொண்டிருந்த சூரியக்கதிரின் தாக்கத்தால் உடலில் இருந்து வியர்வை வழிந்து கொண்டிருந்தது.

இலைகளில் நீர் ஆவியாகி வெளியேறிக் கொண்டிருக்க அவை உற்சாகம் இழந்து சோர்ந்து போயிருந்தன.

எப்பவும் வரும்போது உற்சாகமாய் குரல் எழுப்பும் இந்து மௌனமாய் வந்து திண்ணையில் படுத்திருந்தாள். பாதத்தில் விரல்களின் அசைவுகளைப் பார்த்தால் நித்திரை கொள்ளவில்லை எனப் புரிந்தது. வலது கையை மடக்கி நெற்றியில் அழுத்த வைத்தவாறிருந்தாள்.

நிமிடங்களை மௌனத்திலேயே கழித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

இந்து எழும்பவில்லை.

பொறுமையைத் துலைத்த அக்கா “இந்துச் செல்லம்” என்றவாறு நெற்றியில் மடக்கியிருந்த கைகளை எடுத்தபோது, அவளது விழிகள் துயருள் நோய்நதிருந்தது.

குரலில் சோகம் இழையோட “அக்கா பத்து, பதினொரு வயதுள்ள சின்னத் தம்பி யொன்று என்னிடம் காசு கேட்டதக்கா, தம்பியின் நிலைமையைப் பார்க்க கவலையாய் இருக்கு. தலைமயிரெல்லாம் அழுக்கேறித் திரண்டு போயிருக், உடல் முகமெல்லாம் புழுதியும், வியர்வையும் படிந்திருந்தது. பெற்றோர் ஆரோக்கியமாக இருந்தும் பசி என்று அந்தப் பாலகளை பிச்சைக்கு அனுப்பியிருக்கினம். அந்தத் தளிரின் எதிர்காலம் எப்படியிருக்கப்போகுதோ? வினாடிகள் கழிய இந்து மீளவும் “ஏனக்கா! பெற்றவர்களிற்கு எப்படி தங்களின் கடமை மறந்து போகும். இல்லாது போனால்...” இந்துவின் உதடுகள் வேதனையை அடக்கிக்கொள்ளப் படாத பாடுபட்டது.

இந்து நாளை மலரும் தேசம் இந்த மழலைகளின் கைகளில் தங்கியுள்ளதை, அவர்கள் நெறிப்படுத்தப்படாமல் வளர்க்கப்பட்டால் அது சமூகத்தைப் பாதிக்கும் என்பதைச் சொல்லிச் சொல்லியே வேதனையைடைந்தாள்.

ஒரு சமூகத்தின் வளர்ச்சிப்பாதையை, இளந்தளிர்களின் மனதுள் போடும் அத்திவாரக் கருக்களே நிர்ணயிக்கிறது. அவை உயிர்ப்பாகி தேசத்தை உன்னத நிலைக்கு இட்டுச் செல்லும். அதைவிடுத்து அர்த்தமற்ற வழிமுறைகளால் வளர்க்கப்பட்டால் மகவுகள் தேசத்தின் அடி கோலும்.

இந்துவின் கனவுகள், கற்பனைகள் காத்திரமானவை. அதற்காக அவள் நடந்த தடங்களும் உன்னதமானவை என்பதை அக்கா அறிந்து கொண்டாள்.

நாளை தன் மடிமீது தவளும் மகளின் எதிர்காலத்தை இந்து காட்டிய சுவட்டில் பயின்று கொள்வாள்.

ஒன்றின் இருப்பிற்காய் இன்னொன்றின் மறைவு என்பது எமது தேசத்தின் விடிவு வரை அவசியமானது. அதை ஏற்றுக் கொண்டு அந்த ஒளியில் உலாவி ஆன்மாக் களை நிறைவு செய்யவேண்டிய கடமைகளைப் புரியவேண்டும்.

மூக்கின் வழியே உள் நுழையும் சாம்பிராணித் தூள் வாசனைகள் அக்காவை நிஜ உலகிற்கு இழுத்து வந்தது.

“இந்து என்னைவிட்டுப்போறியோ என்ற செல்லம் எப்பவம்மா உன்னைப் பார்க்கப் போறன்” உறவுகளின் கண்மலர்களில் இருந்து வழியும் கண்ணீர்ப் பூக்களோடும், அம்மாவின் இறுதி ஆற்றாமைப் புலம்பல்களோடும் இந்துவின் இறுதி யாத்திரை ஆரம்பமானது.

அவர்களுக்குத்தான் எமக்கு விடிவதில் விருப்பமில்லையே...

■ கஸ்தூரி

இரவு... நேரம் ஒரு மணி இருக்கும்.
எங்கும் ஒரே இருட்டு. கும்மிருட்டு என்று சொல்வார்கள் அப்படித்தான்...
மின்மினிகள் கூட பயத்தில் பதுங்கிக்கொண்டன.

அந்த ஊரில் ஒரு நாய்கூட இல்லை.... இல்லை! இல்லை! இது சுத்தப்பொய்...
நிறையவே நாய்கள் இருந்தன... ஒன்றல்ல இரண்டல்ல... சில வீடுகளில் நலைந்து
நாய்கள், வேலிக்குக் கீழால் விடுப்புப் பார்க்கும்... வெறுத்தால் பாய்ந்து கடிக்கும்.

மீன்காரன், ஐஸ்பழக்காரன், தும்புமுட்டாஸ் விற்பவன்... சைக்கிளில்
செல்லும் போது... சில வீடுகளைக் கடக்கும் போது... இதயம் வெடவெடக்க இரு
கால்களையும் தூக்கி "பாரில்" போட்டதுமுண்டு.

கறுப்பு, சிவப்பு, மாநிறம், கட்டைநாய், குட்டைவால் நாய், சடைநாய்,
சொறிநாய்.... பல இன நாய்கள்.... நன்றாகவே குரைக்கும்.

"நாய் கடிக்கும் கவனம்..." சில கேற்றுக்களில் இன்னமும் பலகைகள்
தொங்குகின்றன. கட்டைகளில் இன்னமும் நாய்ச் சங்கிலிகள் கிடக்கின்றன....
ஆனால்.... நாய்களைத் தான் காணவில்லை.

ஒட்டுமொத்தமாக ஊரை விட்டு எங்கே போயிருக்கும்...? மனிதரில்லா
இடத்தில் எமக்கென்ன வேலை என்று ஒடிவிட்டனவோ....? இருக்காது, அவை
மனிதருக்கு முன்பே போய்விட்டன.

இயல்பாகவே நாய்களுக்கு வெடிச்சத்தங்கள் கெடிகலக்கும். இப்போதெல்
லாம் நிறைய வெடிச்சத்தங்கள் கேட்கின்றன.

காதுக்குள் துப்பாக்கியை வைத்து அழுத்தினாற்போல்... செவிப்பறைகள்
அதிருகின்றன. சில செவிப்பறைகள் வெடித்துவிட்டன. அணுகுண்டேதான்
வெடித்தாலும் இனி அவை அசையா.

எந்த ஓர் உயிரினமும் அங்கே இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

பெருமூச்சு..., தும்மல்..., இருமல்..., குறட்டை..., மூச்சையடைக்கு சளியை
உள்ளேயிழுத்து வாயால் கொர் என்று காறித்துப்பும் கரகரத்த ஒலி... எதுவும் இல்லை.

கைகட்டி, வாய்பொத்தி காற்றுக்கூட கம்மென்று உட்கார்ந்து கொண்டது.
காற்று வீசாத பாலைவனம். அப்படியொரு அமைதி....

தெளிவாகக் கேட்கும் துப்பாக்கி சத்தங்கள் ஒன்று... இரண்டு.. மூன்று.....
ஒழுங்கு குலையா சலனமின்றி எண்ணலாம்.

ஆயிரம்... இரண்டாயிரம்... மூவாயிரம்... சீ... இதைப்போய் யார் கணக்
கெடுப்பார்கள்....?

ஒன்றிரண்டு தெரியாத காலத்தில், ஒவ்வொரு ஒன்றிற்கு சுவர்களில்...
ஏதாவது மரங்களில் குறியிடுவார்கள்.

இப்போதும் அப்படித்தான் துப்பாக்கியிலிருந்து வெளியேறும் ஒவ்வொரு குண்டுக்
காகவும் சுவர்கள், மரங்கள், ஏன் மனிதர்கள் கூட துளைகள் போடப்படுகின்றன.

"ஐயோ... ஓ... ஓ... ஓ...!"

துப்பாக்கிகளையும் துயருறச் செய்யும்... ஓர் தாயின் கொடிய கதறல்....
அடங்க ஒரு நிமிடம் எடுத்தது. என்றை ராசா.. ஆ... ஆ... என்றை ஐயோ... ஓ... ஓ... ஓ...
என்றை பிள்ளையைச் சாக் கொண்டு போட்டாங்கள்... என்றை ராசா ஆ... ஆ...!

ஒரு நிமிடம் ஓடியது. மீண்டும் அதே அமைதி. குண்டுச் சத்தங்கள் மட்டும்
தெளிவாகக் கேட்டன.

இலேசாக மிகவும் இலேசாக மழை தூறுகின்றது. காலை தொடக்கம்
இப்படித்தான் இந்த மழை முக்கி, முனகிக் கொண்டிருக்கின்றது.

காங்கேசன் துறையிலிருந்து யாழ்ப்பாணம்வரை நீண்டிருக்கும் தண்டவாளம்
இருளில் முழுகி வெறிச்சென்றிருக்கின்றது.

தூரத்தில் ஓர் இரைச்சல்...!

"ரெயின்" வருகிறது.

இல்லை....! இல்லை! நிச்சயமாக அது வராது. அப்படியானால் அந்தச்
சத்தம்...?

உயிரைப் பறிக்கும் ஓர் கனரக வாகனம்... காலனை ஏற்றி வருகின்றது.

இரைச்சல் உம்... நீண்ட நேரத்தில் ஓய்கிறது.

"ஐயோ... ஓ... ஓ... ஓ என்றை ராசா... ஆ... ஆ... ஆ... என்னை விட்டுட்டுப்

போயிட்டியே.... ஏ... ஏ... ஏ என்றை ஐயோ..... ஓ..... ஓ..... ஓ"

மீண்டும் அதே கதறல் ஒலி இருட்டை பிழிந்து கலங்கவைக்கின்றது.

தண்டவாளத்திலிருந்து கிழக்கு நோக்கிச் செல்லும் ஓர் மக்கி ஒழுங்கை. இரு மருங்கிலும் நீளத்திற்கு மதில்... தொலைவில் கிழுவைவேலி வளைந்து செல்கின்றது. ஒழுங்கை முகப்பிலிருந்து ஐம்பதுயார் உள்ளே தள்ளி வலப்புறமாகச் செல்லும் ஓர் சிறிய ஒழுங்கை... அது தான் அந்தச் சத்தத்திற்குரிய... அந்த வீட்டுக்குரிய பாதை.

***

அந்த வீட்டில் மூன்றே ஜீவன்கள். தாயும் இரண்டு பிள்ளைகளும்... மூத்த மகள் இருபத்திநான்கு வயதிருக்கும்... மருத்துவக் கல்லூரி இறுதி ஆண்டு மாணவி. அடுத்தது மகன். தொழில்நுட்பக் கல்லூரி மாணவன்.

வறிய குடும்பம், பிள்ளைகளை வறுமையின் மத்தியில் படிப்பித்தாள். இரண்டு பிள்ளைகளிலும் தாய் உயிரையே வைத்திருந்தாள் ... பிள்ளைகளும் அப்படித்தான்.

“துப்பாக்கியைக் கண்டுபிடித்தவன் நாசமாய்போக...! ஏன் தான் இப்படி ஒரேயடியாக வெடித்துக் கொட்டுகின்றான்.” தொடர்ந்து நாலைந்து நாட்களாக ஒரே குட்டுச் சத்தம்... மரண ஓலம்..... வரவர கிராமங்கள் வெறிச்சோடிக்கொண்டே வருகின்றன. ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஏவப்படும் செல்கள்..... கண்ட இடமெல்லாம் விழுந்து வெடித்தன. மக்களைக் கொன்றன.

“இந்தப் பிள்ளை எங்கை கிடந்து தவிக்குதோ....? ஒழுங்கா வீட்டில் இருந்திருக்கலாம்... கண்டறியாத ஆஸ்பத்திரிப் படிப்பு” வாசலில் இருந்து மகளுக்காக காத்துக் காத்து அலுத்துக்கொண்டாள். மகனை அனுப்பித் தேடவும் பயமாக இருந்தது. தானே புறப்பட்டாள்.

தொலைவில் வாகனங்கள் விரைத்து உறுமின. இதயம் வேகமாக அடித்தது. உடல் முழுவதும் இனம்புரியாத பயம் ஓடிப் பற்றிக்கொண்டது. “ஏன் தான் இப்படி இரைந்து ஓட்டி உயிரை எடுக்கிறார்கள்...? சாதாரணமாகப் போகலாம் தானே...?”

இரைச்சலைத் தொடர்ந்து அவலக்குரல், இரைச்சலையும் மீறிக் கேட்டது.... வரவர அதிகரித்தது... “ஒரு கிராமமே கத்துகிறதே” கால்கள் மேலே நடக்க மறுத்தன. அதிலேயே நின்று கொண்டாள்... உடலெல்லாம் நடுங்கியது... ஒரேயடியாக வியர்த்தது.

அப்போதுதான் அந்த இடி விழுந்த செய்தி அவள் காதில் விழுந்தது. இதைவிட யாராவது அவளைச் சுட்டோ, வெட்டியோ அதில் கொன்று போட்டிருக்கலாம்.

அந்த இரைச்சலின் பின்னணியில் கிட்டத்தட்ட ஐம்பது உயிர்கள் நெரித்துக் கொல்லப்பட்டன. பெண்கள், குழந்தைகள், முதியோர், கர்ப்பிணிகள் என

பலதரத்தினர்..... அந்தத் தாயின் பிள்ளையும் நெரிந்து போனாள்.

அதெப்படி அந்த இரைச்சலில் அவ்வளவு பேர் இறக்க முடியும்? தன்பாட்டில் றோட்டால் வாகனம் போயிருக்கும்... இவர்கள் குறுக்கே போயிருப்பார்கள். நெரித்திருக்கும், இறந்திருப்பார்கள். இருக்காது அவர்கள் தம்பாட்டில் றோட்டால் போயிருப்பார்கள். வாகனம்தான் குறுக்கே வந்திருக்கும்... வேண்டுமென்றே நெரித்திருக்கின்றது. குறுக்கே போய் குழிபறிக்கிற வாகனம். கொடிய மிருகம்.

இரண்டு மூன்றுதடவை கண்ணை விழித்து மீண்டும் மயங்கிப் போனாள்... யாரோ ஒரு புண்ணியவான் தண்ணீர் தெளித்து மயக்கத்தைப் போக்கினான். எழுந்தவள் நெஞ்சிலும், தலையிலும் அடித்து ஒவென்று அழுதாள்..... மண்ணில் புரண்டு கத்தினாள்.... எழுந்து ஓட்டமும் நடையுமாக வீட்டைநோக்கிச் சென்றாள். நெஞ்சிலும் தலையிலுமாக மாறிமாறி அடித்துக் கொண்டு போனாள்.

மகனுக்குச் சொல்லப் போகின்றாள் ... இல்லை... கிணற்றில் விழுந்து சாகப் போகிறாள்... ம்... ம்.... யாரிடமாவது மன்றாடுவாள் மகளின் பிணத்தை வீட்டில் கொண்டு வந்து தரும்படி.

கேற்றைத் தள்ளி விட்டு ஓடினாள் ... வாயில் கதவோடு தலையிலடித்துக் கதறினாள். விழுந்து புரண்டு அழுதாள்.....

ஒருநாள், இரண்டுநாள்.... இப்படித்தான் கத்தினாள். வீட்டில் மரண ஓலம்... ஊர் முழுவதும்சூட அப்படித்தான் ஓலமிட்டது. பாவம் மகன் தாயோடு சேர்ந்து அவனும் அழுதான். வெளியே எங்கும் போகமுடியாது... இந்த நிலையில் தாயைவிட்டுவிட்டு எப்படி போவான்... வீட்டிலேயே இருந்தான். தாய்க்குத் தேநீர் வைத்து கொடுத்தான். ரொட்டி சுட்டு கொடுத்தான். உண்ண மறுத்து விட்டாள்.. அழுது கொண்டேயிருந்தாள். ஊரில் யாருமே இல்லாததுபோல் இருந்தது. ஒரு சிலர் திரிந்தார்கள்.

மூன்றாம்நாள் அதே வெடி சத்தங்களோடுதான் விடிந்தது வளவு முழுவதும் ஷெல் விழுந்து மரங்கள் முறிந்து கிடந்தன. வீட்டில்தான் இன்னமும் விழவில்லை. எப்படியும் வீழ்ந்துடும்... ஒன்பது மணி இருக்கும்... வீடு நொருங்கிக் கொட்டியது. எங்கும் ஒரே புகை மண்டலம்... ஒரு நிமிடம்... இரண்டு நிமிடம்... மெதுவாக கண்ணை விழித்தாள். குசினியில் வீழ்ந்திருக்க வேண்டும். ஒரே புகையாக இருந்தது. எது தெரியவில்லை..... மகனைத் தேடினாள், காணவில்லை. கத்திக் கூப்பிட்டாள், பதில் இல்லை... கூச்சலிட்டாள்.. இதயம் படபடவென்று அடித்தது குசினிப்பக்கம் ஓடினாள்.. அங்கே மகன், இரத்த வெள்ளதில் கிடந்து துடித்தான். நினைத்தவள்.. சத்தம்

வெளியே வரவில்லை...தலை சுற்றுவது போலிருந்தது .. விநாடி..அப்படியே மயங்கி மகனின் அருகில், தரையில் விழுதான்.

மாலை நான்கு மணியிருக்கும். அவளுக்கு நினைவு திரும்பியது. சுயநினைவு என்று சொல்ல முடியாது. கண்கள் விழித்துக் கொண்டன.

யாரோ மனிதர்கள் இங்கே உயிரோடு நடமாடியிருக்கின்றார்கள்... இல்லா விட்டால் அவள் எப்படி அந்த விறாந்தைச் சுவரோடு சாய்ந்து கிடக்க முடியும்...? குசினியில் இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்த அவளின் மகன்... அந்தப் பிணம்... வெள்ளைத் துணியால் போர்த்தப்பட்டு அந்த இரட்டை வாங்கில் கிடத்தப்பட்டிருக்க முடியும்...?

இப்போது அவளை யாராவது துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொல்ல வேண்டும்...! உச்சியில் ஒரு ஷெல் விழுந்து சிதற வேண்டும்...! இனி அவள் சுவாசிக்கக் கூடாது...! எப்படியாவது இறக்க வேண்டும்.... உடனடியாக இறக்க வேண்டும்...!

இல்லை...! அவள் சாக மாட்டாள். அவளுக்குச் சாகவராது... அதெப்படி இந்த உலகில் அவள் அவ்வளவு இலகுவாகச் சாவது சாத்தியப்படும்.....? நன்றாகக் கத்த வேண்டும். தலையைப் பிய்த்து... மண்டையை மோதி நெஞ்சு வெடிக்கக் குளற வேண்டும்... அவள் அதுவரைக்கும் சாகமாட்டாள்... அவளுக்குச் சாவுவராது.

***

இப்போது அதே அமைதி... அதே சூட்டுச் சத்தம்... ஷெல் சத்தம்.... நேரம் அதிகாலை நான்கு மணி இருக்கும்... விடியப் போகின்றது. வெளிச்ச வீடுபோல் அந்த வீடு இருண்ட கண்டமாகி கிடந்தது. ஊரே உம்..... என்று அழுது வடிகின்றது. கதவுக்கு நேராக மேலே அந்த “டியூப்லைட்” எரியாமல் வெறுமனே வெள்ளையாய் கிடக்கின்றது. பிணத்தின் தலைமாட்டில் மௌனமாக அழுதுகொண்டிருக்கும் அந்தக் குத்து விளக்கு வெளிச்சம் ... தொலைவில் நின்று பார்த்தால் அதுவும் தெரியாது.

இப்போதும் அந்தச் சுவரோடுதான் இருந்தாள். கையை முழங்காலில் வைத்து தலையைச் சரித்து இடது கையால் தாங்கி சுவரின் மேற்புறத்தையே, வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்... முன் தலைமுடி கலைந்து விழுந்து நெற்றியிலேயே கிடந்தது. கண்ணீர் வடிந்துகொண்டிருந்தது.... கன்னங்கள் பிசு பிசுத்து மினுங்கிக் கொண்டிருந்தன.... விசம்பலூடே மூக்கிலிருந்து வடியும் சளியைச் சீறி வீசிவிட்டு கையை சீலையிலே துடைத்தாள். மீண்டும் தலையிலே கையை வைத்துக் கண்ணை மூடிக்கொண்டாள்.

வாங்கிலிருந்த பிணத்தின் நெஞ்சிலும் காலடியிலும் நாலைந்து போகன் விலாப் பூக்கள் சிதறிக்கிடந்தன. தலைமாட்டில் ஒரு செவ்வரத்தம் பூ வாடிக்கிடந்தது.

சிறிது நேரம் அமைதி... துப்பாக்கிச் சத்தம் மட்டும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஐந்து நிமிடம்.... பத்து நிமிடம்... அவள் உதடுகள் வேதனையால் துடித்துப் பிளந்தன... உடல் குலுங்கியது... விம்மலினூடே அழுகை வெடித்து வெளிவந்தது. குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.... தலையை இரு புறமும் ஆட்டிப் புலம்பினாள்... சுவரோடு மோதினாள்.... அடிக்குரலில் பலமாக அழுதாள்.

கண்ணை விழித்து சிறிது நேரம் மகனின் பிணத்தேயே பார்த்தாள்.... தலை அவள் பக்கமாகச் சரிந்து திரும்புவது போலிருந்தது... உற்றுப் பார்த்தாள். உதடுகள் லேசாகப் பிரிய முயற்சித்துப் புன்னகைப்பதுபோல் பட்டது. இதயம் படபடவென்று அடித்தது. குந்தியிருந்தவள் இரு கைகளையும் முன்னே ஊன்றி நுனிக்காலில் எம்பி நன்றாக உற்றுப் பார்த்தாள்.

எல்லாமே பிரமை... நீண்ட பெருமூச்சினூடே விம்மலாக அழுகை வெடித்தது. குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். தலையில் அடித்தாள்.... மீண்டும் சுவரோடு கண்களை மூடிக் கொண்டாள்.

தொலைவில் பயங்கரச் சத்தத்துடன் அடுத்தடுத்து நான்கு குண்டுகள் வெடித்து ஓய்ந்தன. கிணற்றடிப் பக்கமாக ஒரு ஷெல் பெரிய சத்தமாக வெடித்து சிதறியது. தொடர்ந்தும் அக்கம் பக்கமாக நாலைந்து ஷெல் வெடித்தது... வீடு அதிர்ந்தது... யன்னல்கள் சிதறிக் கொட்டின.

ஓடிச்சென்று கதவை அடித்துச் சாத்தினாள்.... நடந்து வந்து வாங்கருகில் நின்றாள்... மகனையே பார்த்தாள்... தலைமாட்டில் கிடந்த வாடிய செவ்வரத்தம் பூவை எடுத்து நெஞ்சில் கழுத்துக்குக் கிட்ட வைத்தாள். கால் வந்து துணியை விலக்கிக் காலைத் தொட்டுப் பார்த்தாள்... குளிர்ந்து விறைத்திருந்தது.

மூலையில் மேசையருகில் கிடந்த மேசையில் மகள் ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தாள். முகம் மலர மேசையை நோக்கி ஓடினாள் ..... எல்லாமே பிரமை... கதிரை வெறுமனே சும்மா கிடந்தது....

ஓரே தாகமா இருந்தது.... ஏதாவது குடிக்கவேண்டும் போல..... குசினிக்குள் சென்று அடுப்பை மூட்டினாள். வாளியில் தண்ணீர் இல்லை... அடுப்பு நன்றாக எரிந்தது. கேற்றிலில் இருந்த சிறிதளவு நீரையே கொதிக்க வைத்தாள்.

அம்மா... ஆ... நான் போட்டு வாறன். மகளின் குரல் கேட்டது. விறாந்தைக்கு ஓடிவந்தாள்.

எல்லாமே பிரமை அங்கே... மகனின் பிணம் மட்டுமே... தலைமாட்டில் அந்தக் குத்துவிளக்கு மட்டும் மௌனமாக அழுதுகொண்டிருந்தது.

தலையில் அடித்து “ஓ” என்று கத்தினாள். சிறிது நேரம் அப்படியே செய்தாள். குசினியுள் சென்று ஓர் கரி பிடித்த தட்டில் கொஞ்சம் தணல் கொண்டு வந்து வாங்கின் ஓரமாக மகனின் கால்மாட்டில் வைத்தாள். சாமி அறையுள் சென்று ஒரு பேணியோடு திரும்பி வந்தாள்... அதனுள் இருந்த தூளை அள்ளி தணல் சட்டியில் போட்டாள்.

அடர்த்தியான புகை வாசனையோடு மேலே எழுந்தது. இரண்டு கைகளையும் புகையின் மேல் பிடித்து கைகளைச் சூடாக்கினாள். பாதங்களை மூடியிருந்த துணியை விலக்கி சூடேறிய கைகளால் பாதங்களை உரசினாள். இடக்காலின் மேற்பாகத்தை இடக்கையால் பிடித்துக் கொண்டு வலக்கையைச் சூடாக்கி அடிப்பாகத்தை நன்றாக மிகநன்றாகத் தேய்த்தாள். வலப்பாதத்திற்கும் அப்படியே செய்தாள்.

திடீரென்று சூட்டுச் சத்தங்கள் நின்றன... மயான அமைதி.... உலகமே இறந்து விட்டதுபோல் ஓர் அமைதி.... எழுந்து வெளியே வந்தாள்.... இருட்டை வெறித்தாள்.

அமைதி அவளை என்னவோ செய்தது... சூட்டுச் சத்தம் இல்லாது பைத்தியம் பிடித்துவிடும்போல் இருந்தது. வெடிச் சத்தங்களைக் கேட்டுக்கொண்டேயிருக்க வேண்டும் போலிருந்தது... வெடிச்சத்தம்! வெடிச்சத்தம் அவளுக்குக் கத்த வேணும் போலிருந்தது..... சீ.... படைவீரர்கள் இவர்கள்.... இப்படி நிறுத்த விட்டார்கள்.

திரும்பி மகனைப் பார்த்தாள். அவன் புன்னகைப்படுத்திருந்தான் .... சீக்கிரம்.... சீக்கிரம் அவளுக்கு வெடிச்சத்தம் டும். ஒருவேளை... இந்தியப் படைக்காரன் மலங்கழிக்கப் போயிருப்பான்..... அதெப்படி எல்லோரும் ஒரே நேரத்தில்..? தலைவன் ஏதாவது கட்டளை பிறப்பித்திருப்பான்..... சுடுவதை நிறுத்திவிட்டுக் கேட்கிறார்கள் போலும்.....

அமைதி அவளுக்கு பயத்தை உண்டு பண்ண தூரத்தே ஒரு “டோச்” வெளிச்சம் தெரிந்தது.... யாராக இருக்கும்....? சிறிது நேரம் நிற்கிறது பின் நடக்கிறது.

திடீரென்று சூட்டுச் சத்தங்கள்... எல்லாத் திக்கிலும்... அவளுக்கு ஒரே ஆனந்தம்.... தூரத்தே வந்த “டோச்” வெளிச்சத்தைப் பார்த்தாள். அது வந்த பாதையால் திரும்பி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது....

இடப்புறக் கழுத்தில் ஏதோ ஊர்வது போலிருந்தது. மார்பிலும் இடுப்பிலும்கூட அப்படித்தான் இருந்தது.

அவளுடலில் குண்டுகள் பாய்ந்துவிட்டன... அவளுக்கெங்கே அது விளங்கப் போகின்றது...? பாழாய்ப்போன குண்டுகள்...!

கழுத்தைத் தடவிப் பார்த்தாள்.... ஈரமாக இருந்தது... “ஏன்தான் இப்படி

வியர்த்துத் தொலைக்கின்றது...!” பிசுபிசுத்தது. உள்ளே வந்து வெளிச்சத்தில் பார்த்தாள்.... கையெல்லாம் சிவப்பாக... சீலையில் துடைத்தாள்.... திரும்பவும் கழுத்தைத் தடவினாள்.... மீண்டும் கையெல்லாம் இரத்தம்... தொட்டுப் பார்த்தாள். துவாரம் போலிருந்தது. சுண்டுவிரல் உள்ளே சென்றது.

எங்கோ தொலைவில் சேவல் கூவுவது கேட்டது. வாசலருகில் வந்து நின்றாள். வியப்பாக இருக்கின்றதே....! இந்தப் பயங்கர இருட்டில்... மயான அமைதியில்.... சூட்டுச் சத்தங்களுக்கு மத்தில்.. இந்தச் சேவல் ஒளித்திருந்தது.....? பயமில்லாமல் எவ்வளவு துணிச்சலாகக் கூவுகிறது....! மனிதர்கள்கூட போட்டது போட்டபடி.. ஊரைவிட்டே ஓடி விட்டார்கள். துணிச்சலான சேவல்..... சாவைப்பற்றி அஞ்சாது தன் கடமையைச் செய்கின்றது.

விடியலுக்காகத்தானே அது கூவுகிறது.....? அவர்களுக்குத் தான் எமக்கு விடிவதில் விருப்பமில்லையே...! நாளை இச் சேவலை நிச்சயம் இந்தியப்படைக் காரர்கள் கொன்று விடுவார்கள்...

இங்கேகூட கருஞ்சிவப்பில் ஒரு கொண்டைச் சேவல் திரிந்தது... எங்கே செத்ததோ தெரியாது...! நாலைந்து நாட்களுக்கு முன் ஒரு குட்டிநாய் துரத்த கோ வென்று ஓடிச்சென்று வைக்கோல் பட்டடைக்குள் புகுந்துகொண்டது... பயந்த கோழி.

ஒரு நாய் இரண்டு புனை ... ஒன்றைக்கூட காணவில்லை....! இரவில் இவன் மார்பில்தான் அந்தச் சிவலைப் புனை படுத்திருக்கும்... இப்போது அவன் தனியாகக் கிடக்கின்றான். புனை எங்கே தொலைந்ததோ தெரியவில்லை.

அவளுக்கு ஒரே களைப்பாக இருந்தது... தூங்க வேண்டும் போல் ஒரே மயக்கமாய் வந்தது. அவசரமாக வெளியே போய்வர நினைத்தாள்... முடியவில்லை; தூக்கம்.... ஒரே தூக்கம்..... பாய்கூட வேண்டாம்... விழுந்துவிடுவாள் போலிருந்தது. தட்டுத் தடுமாறி வாங்கருகில் வந்தாள்... வீடு முழுவதும் இரத்தம் கோடு போட்டது.

மகனைப் பார்த்தாள்... புன்னகையுடன் படுத்திருந்தான்.... இறந்து கிடந்தான்... தலையைக் கோதி விட்டாள். கை வெளியே தெரிந்தது.... உள்ளே தள்ளி நன்றாக மூடினாள்... அது விறைப்பாக இருந்தது. கால்மாட்டில் வந்து நின்றாள். பூக்களைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்தாள். மகளின் நினைவு வந்தது... இருந்த இடத்திலேயே பூக்களை மீண்டும் வைத்தாள்..... அவை வாடாமல் இருந்தன.

தூக்கம் பிய்தெடுத்தது.... அவளையறியாமலே கீழே இருந்துவிட்டாள். தாகமாக இருந்தது. படுத்துக் கொண்டாள்.... இல்லை! விழுந்துவிட்டாள்..... கண்கள் மூடிக்கொண்டன. உடனேயே தூங்கிப் போனாள். மகனைப் போல.....

அவர்களுக்காக அழகிறோம்

■ சூரியநிலா

அம்மாவின் முகத்தை விட்டு வெளியே பார்த்தேன். தடைக் கம்பிகள்தான் கண்ணில் பட்டன. மறுபக்கம் திரும்பிக்கொண்டேன். அம்மா ஆதரவாக தலையைத் தடவிவிட்டாள்.

முன்னர் அம்மாவின் மடியில் படுக்கச் சண்டைபிடிக்கின்ற தங்கை மிகவும் ஈடுபாட்டுடன் பத்திரிகையில் சினிமாப்பகுதி பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

புத்தம் புதுப் பத்திரிகை மணம் இனிமையாய் நாசியிலேறியது. அற்புதமான அரசியல் கட்டுரைகள் அநேகம் வந்திருக்கும், அவற்றை விட்டுவிட்டு... யாராவது இரண்டு வரிக் கவிதைக்குள் இமயத்தைப் பொதித்திருப்பார்கள். அதை இரசிக்காமல்... கண்ணீரை வரவழைக்கின்ற மாதிரி நல்லகதையொன்று பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கலாம். அதில் லயிக்காமல்... என்ன இது?

எட்டிப் பத்திரிகையைப் பறித்தேன். அவள் இழுத்துக்கொண்டு தள்ளிப்போய் அமர்ந்து பார்த்தபோதுதான் பத்திரிகையின் ஒரு துண்டு எனது கையில் இருப்பது தெரிந்தது. அது அவள் ஆர்வமாகப் பார்த்த பகுதிபோலும், அவளுக்கு கண் சிவந்து துண்டைப்பறிக்க வந்தாள். நான் அதனைப் பிய்த்துக் கசக்கி எறிந்தேன்.

அவள் அடித்தாள். நான் சிரித்தேன்.

“அவள் பார்த்தா உனக்கென்னடி செய்யுது?”

அப்பா கேட்டார். குரலில் லேசான கோபம்.

“இது மனித உரிமை மீறல்”

தம்பி தன் பங்கிற்குச் சொன்னான்.

இக் கருத்துக்கள் அவளுக்கு வலுவூட்டியிருக்க வேண்டும்.

என்னுடன் சண்டை பிடித்ததில் கலைந்திருந்த தலையைக் கைகளால் ஒரு

இழுவை இழுத்து வளையமொன்றைப் போட்டுக்கொண்டு வெளியே போனாள்.

அம்மாவிடம் இருந்து மெல்லிய பெருமூச்சொன்று வெளிப்பட்டது. அதற்கு அர்த்தம் சொல்லப்போனால் ஒரு புத்தகமே வெளியிடலாம். ஆதரவாக அம்மாவைப் பார்த்தேன். கண்கள் மின்ன அம்மா வேறு திசையில் பார்த்தா. நான் என்னை யறியாமல் வாசலைப் பார்த்தேன். அதே தடைக்கம்பிகள். திரும்ப முயல்கையில் தங்கை அவற்றிற்கு முன்னால் வந்துகொண்டிருந்தாள். கைகளில் இன்னொரு புதுப் பத்திரிகை.

“இது என்ன பிடிவாதம்?”

அம்மாவின் மடியில் இருந்து சட்டென்று எழுந்து அமர்ந்து கேட்டேன்.

“நீதான் துறவியெண்டா. ஏன் அவளும் அப்படியிருக்கவேணுமே?” தங்கை வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் சிரித்தாள். சடாரென்று எனது பார்வை மாறியது. மீண்டும் அதே காட்சி. நான் அவளை ஊடுருவினேன்.

“ஏன்ரி இருந்திட்டு ஒருமாதிரிப் பார்க்கிறாய்?”

அவள் அருகில் வந்து முழந்தாளிட்டு அமர்ந்து கேட்டாள்.

“காயம், கீயம் பட்டிருப்பாள். மண்டைப் பிசகாக்கும்”

என்றான் தம்பி, நான் தலையை உதறிக்கொண்டு மீண்டும் அம்மாவின் மடிக்குள் அடைக்கலமாகினேன்.

நான் துறவியா?

நிம்மதியும், யாருக்கும் பணிந்திடாத வாழ்வும், சிட்டுக்குருவியின் சுதந்திரமும் சாதித்துக்காட்டவேண்டும் என்ற ஆவலும் கொண்ட நான் துறவியா? எனக்கென்று ஒரு தேசம், அதிலொரு சந்தோசமான வாழ்க்கை எனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் கிடைக்கவேண்டும். அறிவியல்துறைகளில் என் தேசம் முன்நிற்க வேண்டும் என்று ஆயிரம் கனவும், ஆசைகளும் வளர்க்கும் நானா துறவி?

“அம்மா...”

சுப்பிட்டு விட்டுக் கத்தியழ ஆரம்பித்தேன்.

எத்தனை நாட்கள் அடங்கிய கண்ணீர்? சக தோழர்களின் வீரச்சாவுகளின் பொழுதும், வறுமை மனிதர்களை வருத்திய அவலங்களின் போதும், காயப்பட்ட வேளை யிலும், மலேரியாவில் நொந்த நேரத்திலும் அடக்கிய அழகை அன்னையின் மடிச்சூட்டில் வெடித்துக் கிழம்பியது.

எவ்வளவு நேரம் அழுதேன் என்று தெரியவில்லை. மெதுவாக அடக்கிக் கொண்டிருந்தேன். அம்மாவின் கண்ணீர்த்துளிகள் என்மீது பட்டுச்சிதறின.

“நங்கி, ஏன் அழுறது?”

துள்ளியெழுந்தேன் நான். அவமானத்தில் உடல் கூசியது. என்வீட்டில் நான் அழுதால் கேட்பதற்கு இவன் யார்?

“அக்காவுக்கு மனநிலை சரியில்லை. நீங்கள் போங்கோ இல்லையெண்டா இன்னும் கத்துவா”

என் தங்கை ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் அவனுடன் கதைத்தபடி படியிறங்கிப் போனாள். அவளது ஒரே முகமே தெரிய எனது பார்வை அதனை வெறித்தது.

***

அழகிய காலை ஒன்றின் இதமான சூரிய வெளிச்சம் முகத்தில் பரவ சந்தோசமாக விழித்துப் பார்த்தேன். சூரியன் கூட தடைக்கம்பிகளுக்குள்ளால் தான் தெரிந்தது. எரிச்சல் வந்தது. நான் விடுமுறையில் வந்து இன்று மூன்றாவது நாள் உடனேயே புறப்பட்டு ஓடிவிட வேண்டும் போலிருந்தது. விடுமுறை முடிவதற்குள் விசர்பிடித்துவிடப் போகின்றது.

கதவைத் திறந்தால், யன்னலால் பார்த்தால், முற்றத்தில் நின்றால், கிணற்றடியில் நின்றால் என்று எங்கிருந்து பார்த்தாலும் தடைக்கம்பிகளும், இடையிடையே காவலரண் களும், இந்த வாழ்க்கை வேண்டாம் என்றுதானே போராடப்போனேன். பிறகு இதனை எவ்வாறு சகித்துக்கொள்வது?

யுத்த நிறுத்தம் தந்த நம்பிக்கை எனது குடும்பத்தினரை உயர்பாதுகாப்பு வலயத்திற்கு அருகில் உள்ள சொந்த வீட்டில் குடியேற வைத்திருக்கின்றது. காஞ்சோண்டி பட்டமாதிரி அந்த இடத்தின் புறச்சூழல் என்னை அரித்துக்கொண்டே இருந்தது. இரவில் வீட்டில் நிற்க முடியாது. வலயச் செயலகம் செல்லவேண்டியிருந்தது. நேற்று மாலையில் இன்னும் இருவர் என்னிடம் வந்ததால் மூவரும் சொல்லிவிட்டு வந்து வீட்டிலேயே தங்கிவிட்டோம்.

ஆவர்களது ஞாபகத்தில் வேகமாக எழுந்தேன். அம்மா தேனீருடன் எதிர்ப்பட்டா. எவ்வளவு அருமையான வாழ்க்கை இது. எப்படி என்னால் பிரிந்திருக்க முடிகிறது என்பது புரியவில்லை. ஆனால் எதற்கும் ஏங்காத நிறைவான பாசத்தை நான் எனது அம்மாவிடம் இருந்து பெற்றிருக்கின்றேன். ஆனால் அன்னையின் பாசத்தை அனுபவிக்காதவர்களும், அது அரைவாசியிலேயே பறிக்கப்பட்டவர்களும் எத்தனைபேர். எனது தோழிகளுக்குள்ளேயே ஒவ்வொருத்திக்கு ஒவ்வொரு கதை.

கண்வெட்டாமல் அம்மாவைப் பார்த்துக்கொண்டே தேனீர்க்கோப்பையை

எடுத்தேன். தேனீர்த்தட்டை வலது கைக்கு மாற்றிக்கொண்டு இடது கையால் என்னை அணைத்து நெற்றியில் கொஞ்சிவிட்டு தோழிகளின் தேனீருடன் போனா அம்மா நான் நின்று இடத்திலேயே நின்றேன். அம்மா என்பது எத்தனை அற்புதமான உறவு. கண்கள் கலங்கின.

எனது தோழிகளைக் கவனித்து அனுப்பிவிட்டு வந்தபொழுது தங்கை தனது தோழிகளுடன் இறுதியாக வந்தபடம் பார்க்கப் போயிருந்தாள். தம்பி கணினியில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தான்.

“இங்க வா அக்கா. இதைச் செய்து பார்”

என்று தம்பி கூப்பிட்ட தொனியில் நான் அதனை விளையாடி முடிப்பேன் என்ற தொனி தெரியவேயில்லை.

திகைக்க வைத்த இறுக்கமான சூழ்நிலைகளுக்குள்ளாலெல்லாம்

கறுப்புக் கயிற்றில் இருந்த வெண்மையான சாவைப் பற்களுக்கிடையில் வைத்தபடி தப்பி வந்தவள் நான். அதே மடார்த்தனத்தை விளையாட்டிலும் கவனமாகப் பிரயோகித்தேன். கணினியை நான் பழுதாக்கிவிடப் போகின்றேன் என்ற பதற்றத்துடன் தம்பி நுனிக்கதிரையில் இருக்க முடியாமல் இருந்தான். இறுதியில்

“அக்கா ஒருக்கா திருப்பி விளையாடு”

என்று தம்பி கெஞ்ச, நான் சோம்பல் முறித்தபடி எழுந்தேன்.

“என்ன இவள் விளையாடி முடிச்சிட்டாளா?”

நம்பமுடியாதவளாய்த் தங்கை ஓடிவந்தாள். அவளை மீண்டும் அப்படிப் பார்த்துவிடுவேனோ என்ற பயத்தில் வேகமாக விலகிப்போனேன்.

இருந்தும் மனதில் வந்தது அந்தத் தோற்றம். கூரான நாசி, சீரான பல்வரிசை மேல் வரிசையில் கடைசிப் பல்லொன்றை வலிதாங்காமல் பிடுங்கிவிட்டாள் என்று அம்மா சொன்னா. அப்புறம் அழகான அகலத்தில் நெற்றி. வட்டாரி வைத்து வளைத்தமாதிரி சரியான வளைவில் தலை. சீ! என்ன இது? எனக்கே என்னில் வெறுப்பு வந்தது. அவள் எனது தங்கை. பிறந்தவுடன் அம்மாவிற்கு முதல் பனிமலராய்ச் சிலிர்த்த அவளை தொட்டுப் பார்த்தது நான்தான். நானும் போனால்தான் குளிக்க வருவாள்.

என்னுடன்தான் பாடசாலைக்கு வருவாள்.

படுக்கும்பொழுது அவளது காலணை நான்தான். தம்பி அடித்தால் எனக்குத்தான் சொல்லியழுவாள். அம்மாவும் அப்பாவும் பாசமழை பொழிந்தாலும்

அவளது நேசம் என்மீதுதானிருந்தது.

வளர்ந்த பின்னும் கூட அவளது பிறந்ததினத்திற்கு எனக்கும் உடுப்பு எடுப்பாள். அக்காவை விட என்மீது அப்படியொரு பற்றுதல். ஒருமுறை அவளது பொருளைக் கைதவறி உடைத்ததற்காக தம்பி என்னைக் கண்படி பேசியபோது முதல் முறையாய் அவனைக் கைநீட்டி அடித்திருக்கின்றாள். வீட்டில் இருக்கும் வரை எவ்வளவு பாசமாக இருந்தோம். பாடசாலை, பிரத்தியேக வகுப்பு என்று எங்கே என்ன நடந்தாலும் எனக்குச் சொல்லாவிட்டால் அவளுக்குத் தலை வெடித்துவிடுமே.

என்னைப் பிரதி செய்தது மாதிரி. ஆனாலும் கொஞ்சம் துடிப்பு அதிகமாய் வளர்ந்தவள். இன்று எப்படி மாறிவிட்டாள். நாட்டு நடப்பு புரியாமல் விளையாட்டுத் தனத்துடன் தேவையற்ற விடயங்களில் கவனத்தைச் சிதறவிட்டுவிட்டு இலட்சியம் இல்லாமல் பொழுதைக் கழித்தபடி எங்கோ போய்க்கொண்டிருக்கிறாள் இவள்?

மாலையில் அக்கா வீட்டிற்கு நானும் தம்பியும் போனோம். சாந்தமான அக்கா, சந்தோசமான அத்தான், கவிதையாய் எனது பெறாமகள்

குழலுக்கேற்ப விவேகமாய்ச் செயற்படும் தம்பி. இவர்களைப் பார்க்கையில் தோன்றாத ஒன்று ஏன் அவளைப் பார்க்கும்போது மட்டும் வருகின்றது? “இளங்கன்று பயமறியாது” என்பது போல் அவள் திரிவதனாலா?

அத்தானுக்கு என்னிலே ஒரு தனிப்பாசம். எனது வழி அவருக்குப் பிடித்தேயிருந்தது. என்னுடன் நிறையக் கதைத்தார். சில விடயங்களைப் பற்றிக் கதைக்கையில் எனக்குக் கோபம் வந்தது. நான் உணர்ச்சி வசப்படுவதை எனது பெறாமகள் தனது பெரிய விழிகளை உருட்டிப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தாள்.

புறப்பட வேண்டிய நாள் வந்தது. என்னுடன் நின்ற இன்னுமொரு தோழி வந்திருந்ததால் நான் பயணத்திற்குக் தயாராகிக் காத்திருந்தேன். அப்பா தனது கவலையை மறைக்கச் சிரமப்பட்டார். அம்மா எப்போதும் போலவே நிதானமாய்.... தம்பி எனது கைகளைப் பற்றியபடி பக்கத்திலேயே இருந்தான்.

“நான் உன்ன உழைச்சுப் பார்கிறன் நீ வாவன்”

தம்பி கண் கலங்கினான். “இப்ப நானும் உழைப்பன்”

நீரைத்துடைத்துவிட்டேன். நீண்ட நேர மௌனத்தின் பின், “நானும் உன்னோட வரட்டா?” என்றான். நான் பதில் சொல்லவில்லை. தங்கையைக் காணவில்லை. காலையிலேயே அழுதது. அவள்தான். உணர்ச்சிகளை அடக்கத் தெரியாத பிறவி.

அக்காவும், அத்தானும் வந்தார்கள். பெறாமகள் என்மடியிலேயே அமர்ந்து கொண்டாள். அவளுக்கு என்னிலேயே ஏதோவொரு ஈர்ப்பு இருந்தது. அப்படியென்றால் இவளும் தப்பிவிடுவாள். தம்பியும் சிந்தித்து முடிவெடுப்பான். தங்கச்சி என்ன செய்யப்போகிறாய்.

எனது தோழி வந்ததும் நாங்கள் புறப்பட்டோம். குவலைகளை மறைத்தபடி கையசைத்தார்கள். தங்கை வலிந்து புண்ணகையை வரவழைத்து சிரித்தாள்.

எங்கேயும் போர் வன்முறைகளால் அதிகம் பாதிக்கப்படுவது பெண்களே என்று அண்ணை மனதிற்குள் சொன்னார். என்னை அறியாமல் எனது பார்வை மாறியிருக்க வேண்டும். தோழி என்னைத் தட்டினாள்.

நான் தலையை உதறி விடைபெற்றேன். கண்கள் கலங்கின.

“ஏன் தங்கச்சியை அப்படிப்பார்த்தீர்?”

தோழி கேட்டாள். நான் வேறு திசையில் பார்த்தேன். விழிகளில் நீர்முட்டியது.

“சொல்லக்கூடாது என்றால் வேண்டாம்.”

அவள் சமாதானப்படுத்தினாள்.

“அப்படியில்ல ஏனோ தெரியாது அவளின்ர மண்டையோடு எப்படி இருக்குமெண்டு பார்த்தனான்.” தோழி திகைப்புடன் பார்த்தாள்.

“என்னை அறியாமல் அந்த குழல் அவளை அப்படி பார்க்க வைக்குது. அவளின்ர மண்டையோட்ட எப்படி அடையாளம் பிடிக்கிறது என்று தான் பார்த்தனான்.”

“ஏன் அப்படி நினைக்கிறீர்?”

தோழி கேட்டாள். “பின்ன பார்க்கிற இடமெல்லாம் தடைக்கம்பி தெரிஞ்சா வேறு என்னதான் நனைக்கிறது?”

நான் வெளியில் பார்த்தபடி சொன்னேன். தோழியிடம் இருந்து பதில் இல்லை. கண்களை துடைத்துக்கொண்டு திரும்பிப் பார்த்தேன். அவள் கண்கள் கலங்க இலக்கின்றி பார்த்துக்கொண்டு இருந்தாள்.

ஓ! அவளுக்கு இரண்டு சகோதரிகள் இருக்கிறார்கள். நான் ஆதரவாய் அவளது கைகளைப் பற்றினேன்.

வழியில் வாகனத்தை மறித்து செல்வன் ஏறினார். அவரும் எங்களுடன் வந்து விடுமுறை முடிந்து திரும்பும் போராளி தான். அவரது முகத்திலும் சோகம் அப்பிக் கிடந்தது. அவருக்கும் ஓவியமாய் ஒரு சகோதரி அல்லது சகோதரர் இருக்கக் கூடும்.

விடியும்

■ சுதாமதி

நாய்களின் பெருஞ்சத்தமான குரைப்புக்கள் தொடர அவர்கள் வழமையாக வந்துபோவார்கள். அந்நேரம் மட்டக்களப்பின் ஒவ்வொரு மூலையும் பயத்தால் விதுங்கிக் கிடக்கும். தங்கச்சி ஓடிவந்து பயத்துடன் அம்மாவோடு ஓட்டிக்கொள்வாள். அவர்களை மருட்சியோடு பார்ப்பாள். அம்மா மட்டும் அதே வெறித்தபார்வையோடும் சோகம் நிரம்பிய முகத்தோடும் வருவது வரட்டும் என்ற அசட்டுத் துணிவில் நிற்பாள். அவர்களைப்பார்க்க அருவருப்பா இருக்கும். அவர்களது கரகரப்பான குரலும் மொழிபுரியாத பாசையும் அம்மாவை மருளச்செய்யும்.

கனத்த சப்பாத்துக் காலடிகளின் பதிவோடு இன்னும் அவர்கள் வழமைபோல வந்தார்கள். முற்றத்திற் படுத்திருந்த மெலிந்துபோன சீவனற்ற கிழட்டு நாயை காலால் உதைத்தார்கள். அது வலி தாளாது அலறலோடு சுருண்டு விழ பெரிதாகச் சிரித்தார்கள்.

அம்மாவுக்கு நெஞ்சு படபடத்தது. தங்கச்சி அம்மாவின் சேலைத் தலைப்பை விடாது பற்றிக் கொண்டாள். அவர்களது உரத்த அதட்டலான குரல் அம்மாவுக்கு பயத்தை ஊட்டியது. அவர்கள் அம்மாவிடம் ஏதோ கேட்டனர். அம்மா மலங்க மலங்க விழித்தாள். அவர்களோடு வந்த எங்களில் ஒன்று அதை மொழி பெயர்த்தது.

“நீ போனகிழமை மகனைப் பார்க்க யாழ்ப்பாணம் போனியாம்; உண்மைதானே”

“இல்லை ஐயோ, நான் கொழும்புக்குத்தான் போனான்.” அம்மாவுக்கு நாக்குமுறி வார்த்தைகள் தடுமாறின.

“அப்ப என்ன பலகாரம் செய்து கொண்டுபோனமாதிரிக் கிடந்தது. எங்களுக்கென்ன காது குத்துறியோ?”

மரியாதையிழந்த அவனது வார்த்தைகளைக் கேட்க அம்மாவுக்கு ஆத்திரமாக வந்தது. இயலாமையோடு மனதுக்குள் திட்டித்தீர்த்தாள்.

“இஞ்சை எங்கடை கட்டுப்பாட்டுக்குள்ள இருந்து கொண்டு, எங்களுக்கு வாலாட்ட

நினைக்காதையுங்கோ; தெரியுமே. யாழ்ப்பாணம்... பெடியனைப் பார்க்கப் போறாது; அப்பிடி இப்பிடி யெண்டு கேள்விப்பட்டமோ, கொளுத்திப்போடுவம்; கவனம்” உறுமிக் கொண்டு போனார்கள். அம்மாவின் கால்கள் பட படத்தன. அவளது சொரசொரத்த உதடுகள் ஒருமுறை ஆத்திரத்தோடு மடிந்தன. “எப்பதான் நாங்க நிம்மதியாக இருக்கப்போறமோ?” அம்மாவின் வாய் ஏக்கத்தோடு முணு முணுத்தது தங்கச்சி அம்மாவைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தாள்.

“நாங்கள் எங்கையாவது போய்விடுவமே அம்மா! அவனது பிஞ்சு விழிகளில் ஈரம் பனித்தது. அம்மாவுக்கு தாங்க முடியாமல் இருந்தது. அம்மா அவனை அணைத்து ஆறுதல் படுத்தினாள்.

“எங்கடை வீடு, காணி இதைவிட்டிட்டு எங்கை மகள் போறது?”

“முந்திக் கலவரத்துக்கு காட்டுக்குள்ளை போய் இருந்தமே; அப்படிப்போய் இருப்பமே?” அவளது வேதனையான வார்த்தைகளால் அம்மா தவித்துப்போனாள். அவளைப் கட்டிக்கொண்டு ஆறுதல் படுத்தினாள்.

“கொஞ்சக் காலத்திலை இஞ்சயிருக்கிற ஆமியையெல்லாம் பெடியள் துரத்திப் போடுவாங்கள். அப்ப நாம நிம்மதியா இருக்கலாம்” அம்மாவின் வார்த்தைகள் நம்பிக்கையோடு வெளிப்பட்டன.

“அம்மா... அண்ணையைப் பார்க்கப் போவமே” தங்கச்சியின் கலங்கிய விழிகள் அம்மாவிடம் கெஞ்சின.

“என்னண்டு போறது? இப்பதான் அவங்கள் இதுக்காக வந்திட்டுப் போறாங்கள். இதை அறிஞ்சாங்கள் எண்டால்....” அம்மாவிடமிருந்து நீண்டதொரு பெரு மூச்சு வெளிப்பட்டுத் தேய்ந்தது.

வாகீசனை நினைக்கும் போது அம்மாவை ஒரு கணம் ஏக்கம் தழுவிக்கொள்ளும். மறுகணம் நீண்டதொரு நிம்மதிப் பெருமூச்சு எழும். “அவன் இஞ்சையிருந்தால் இந் நேரம் வாயியிலை மிதந்திருப்பானோ, தகப்பனை மாதிரி...” அம்மா கற்பனை செய்துபார்த்து, மனதைத் திருப்திப்படுத்திக்கொள்வாள். “நாட்டுக்காக...” என்ற திருப்தி மனதில் நிறையும். அவனை நினைக்கும்போது, அம்மாவுக்குப் பெருமையாக இருக்கும்.

“என்ன பிள்ளை அவன்” அவனை ஒரு போதும் அதட்டி எச்சரித்ததாக அம்மாவுக்கு ஞாபகம் இல்லை. அவன் இருக்கும்போது, தனக்கொரு வளர்ந்த பொம்பிளைப் பிள்ளை இல்லையே என்ற கவலைசூட அம்மாவுக்கு ஏற்பட்டதில்லை.

வயலுக்குப்போய்.... பள்ளிக்கூடத்தில் ஒழுங்காகப் படித்து .. வீட்டுவேலைகளில் உதவிசெய்து...

அவன் போய்விட்டது- அம்மாவுக்கு தனது வேலைகளில் ஒருகையை இழந்ததுபோல... என்றாலும் அவனை நினைக்கும்போது அம்மாவின் மனது நிறைகிறது.

அது ஒரு மம்மலான பகற்பொழுது. அன்று அம்மாவுக்கு நிறைய வேலைகள்

இருந்தன. அன்றைக்கு வந்த தபாலில் அவனுக்கு மேல்படிப்புக்கான வெளிநாட்டுப் புலமைப்பரிசில் அனுமதி கிடைத்தபோது... அம்மா இயல்பாக, எல்லாத் தாய்மாரும் அடைகின்ற சந்தோஷம் அடைந்த போது - அவன்மட்டும் எப்படி நின்றான்.

“அம்மா நான் ஒரு நாளும் போகமாட்டன். உங்களையும் தங்கச்சியையும் விட்டிட்டு. அதுக்கும் மேலாக இந்தமண்ணையும் விட்டிட்டு நான் போக மாட்டன்” சின்னமாயி எடுத்துச்சொன்ன போதும் அவன் கேட்கவேயில்லை, அம்மா. நீண்டு வளர்ந்து விட்ட தன்மகனைப் பெருமையோடு பார்த்தான். அப்பாமட்டும் அம்மாவைப் பார்த்து “நீ வளர்த்த வளர்ப்பு” என்று திட்டிய போதும் அவன் மசியவேயில்லை.

அதற்குப்பிறகு திடீரென ஏற்பட்ட சுற்றிவளைப்புக்களில் வாகீசனை ஒருவாறு ஓடித்தப்பச் செய்து, காட்டுக்கு அனுப்பி விட்டு அப்பா நின்றபோது வேலி பிரித்து அவர்கள் வந்தார்கள். அம்மாவும் தங்கச்சியும் வீரிட்டுக்கத்த அப்பாவை இழுத்துச்சென்றார்கள். அம்மா குறுக்கே விழுந்து கதறியழுதபோது அம்மாவை நெட்டி தள்ளி விட்டு....

அடுத்தநாள் நெற்றியில் சூட்டுக்காயத்தோடு உப்பிப் பருத்துப்போன அப்பாவின் உடலைக் கொண்டு வந்தார்கள். அம்மாவுக்கு வெள்ளைப் புடைவையும் வெறுமையான நெற்றியும் சொந்தமாயின. வாழ்வின் தேக்கத்தால் குழிவிழுந்து போன கண்களுடன் அவள் தினமும் கோயிலுக்குச் சென்றாள். அம்மா தன்னிடம் எஞ்சியிருக்கும் தன் மகனினதும் மகளினதும் உயிர்களுக்காக விரதங்கள் இருக்கத்தொடங்கினாள்.

அதன்பின்னர் வாகீசன் மாறிப்போவான். நீண்ட நேரங்களைத் தனிமையிற் கழித்தான். இரவில் நெடுநேரங்கடந்த பின்னர் வீட்டுக்கு வந்தான்.

அதற்கடுத்த காலங்களில் சுற்றிவளைப்புக்கள் அடிக்கடி நிகழ்ந்தன. மட்டக்களப்பு வாவிடில் உப்பிய மனித உடல்கள் மிதந்து வந்தன. வீடுகள் தோறும் அழுகுரல்கள் கேட்டன.

அமாவாசைக்கு முந்திய ஒரு இரவில் அம்மாவின் மகன் காணாமற் போனான். அவனோடு அந்த ஊரின் நாலைந்து பேரும் காணாமற்போனார்கள்.

“அவங்கள் இயக்கத்துக்குப் போட்டாங்கள்” காதோடு காதாக அந்த ஊரிலுள்ளவர்கள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

அம்மா காலத்தின் தேவையை அறிந்து கொள்கின்ற சூழ்நிலையில் அவர் காணாமற் போனார்கள். அம்மா அவன் இல்லாத வெறுமையை உணரத்தொடங்கினாள். ஆர்ப்பாட்டம் இல்லாமல் அழுதாள். கோயிலுக்குப் போவதை நிறுத்திக்கொண்டாள். சுவாமி விரதங்கள் எதுவிலும் நம்பிக்கையற்றவள்போல மாறிக்கொண்டாள். இரவு வேளைகளில் அரவமில்லாது வரும் மண்ணின் குழந்தைகளில் தன் மகனைக் கண்டாள். அவர்களை உபசரிப்பதும்; சத்தமில்லாது அனுப்பி வைப்பதும்; அவர்களுக்காகப் பிரார்த்திப்பதுமே அவனது கடமைகளாகி விட்டன.

இப்போது அம்மா மாறித்தான் அதிகமாகப் போனாள். பயப்படுவதைத் தவிர்த்தாள்.

இயன்றவரை மனதைத்திடப்படுத்திக்கொண்டாள். அப்பாவின் படத்திற்குமுன்னால் நின்று அழுவதை நிறுத்திக்கொண்டாள்.

“அம்மா...”

மகளின் குரல்கேட்டு அம்மா ஏறிட்டுப்பார்த்தாள்

“என்னை, அண்ணையிட்டைக் கூட்டிக்கொண்டு போங்கோ” அவளது பிடிவாதம் வழமையைவிட இன்று கூடுதலாக இருந்தது”

“என்னெண்டு போறது. அவங்கள் அறிஞ்சாங்கள் எண்டால் என்ன நடக்குமோ தெரியாது. இஞ்சை இருக்கவே விடமாட்டாங்கள் மகள்.”

“இல்லை நாங்கள் எப்பிடயாவது போகணும். போகாட்டி நான் சாப்பிடமாட்டன்” - அந்தப்பிஞ்சு முகத்தில் பிடிவாதம் நிறைந்திருந்தது. அவள் எப்பயுமே அப்படித் தான். அண்ணனினதும் அப்பாவினதும் மிகுந்த பாசம் அவளை பிடிவாதக்காரியாக மாற்றி விட்டிருந்தது.

அம்மாவுக்குக் கவலையாக இருந்தது அண்ணாவின் முகத்தை வருடக்கணக்காக காணாத ஏக்கம் முகத்தில் தெரிந்தது. “போகத்தான் வேணும். என்ன பாடுபட்டாவது..... இந்த நரக வாழ்க்கையை எத்தனை நாளைக்கு தாங்கிக்கொள்வது?” - அம்மா தனக்குத் தானே சொல்லிக்கொண்டாள். வாய்விட்டுச் சொல்லமுடியாத துயரங்களால் தன்னுள்ளே தேக்கிக் கொண்டாள்

“வெளிக்கிட்டுப் போகும்மட்டும் அவங்கள் வரக் கூடாது” - அம்மா கடவுளிடம் வேண்டினாள். அவளது சின்னமகளுக்கு ஒரே புளுகமாக இருந்தது. அவள் தமையனுக்கு என்று ஒவ்வொன்றையும் எடுத்து வைத்தாள். என்றுமில்லாத ஆர்ப்பாட்டமான சந்தோஷத்தோடு அவள் இருந்தாள். அம்மாவின் மனம் மட்டும் நிலை கொள்ளாமற் தவித்தது. நாய்களின் சிறுகுரைப்புக்கும் அஞ்சினாள். வேலிகளில் சிறு சரசரப்புக் கேட்ட போதெல்லாம் வெளியில் வந்து எட்டிப்பார்த்தாள். கடைசியில் வருவது வரட்டும் என்ற துணிவோடு புறப்பட ஆயத்தமானபோது தான் அது நிகழ்ந்தது.

மோப்பம் பிடித்துவரும் நாய்களாக அவர்கள் வந்தார்கள். அம்மாவின் சின்னமகள் கதறக் கதற அம்மாவை இழுத்துவந்து அடித்தார்கள். அம்மாவின் நலிந்த உடல் மயங்கிச் சரிந்தபோது, சின்னமகளை அதட்டி வெருட்டிவிட்டுச் சென்றார்கள்.

அன்றிரவு அம்மாவைப்பார்ப்பதற்காக அந்த மண்ணின் குழந்தைகள் வந்தார்கள். அம்மா வழமைபோல அவர்களை உபசரித்தாள். தன்சின்ன மகளை ஆதங்கத்தோடு தடவிக்கொடுத்தாள். அந்த மண்ணின் குழந்தைகளோடு அவளை அனுப்பி வைத்தாள். அவளது கண்கள் என்றுமில்லாத ஒளியோடு பிரகாசித்தன அவர்கள் சென்ற வழியையே அவை பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

தென்னம் பிள்ளை

■ தமிழவள்

“அண்ணாவை வெளிநாட்டில் இருக்கும் மாமாவிடம் அனுப்பக் கூட்டிக் கொண்டு போன அம்மா வருவாவோ தெரியாது. நாளைக்குப் பிறந்தநாளை அப்பாவும் நானும் தனியத்தான் கொண்டாட வேணும்” என நினைத்தபடியே படித்து முடித்த கொப்பிகளை அடுக்கி விட்டு படுக்கை விரிக்க ஆயத்தமானவளை வீட்டின் பின்புறக் கதவு வழியே வந்த

“வாணி வாணி... அப்பா!”

என்ற இரகசியக் குரல் ஒருகணம் திடுக்கிட வைத்தாலும் மறுகணம் எதையோ உணர்ந்தவளாய் சட்டென்று விளக்கை அணைத்தவள்.

“யாராது?”

“வாணி! அது நான்.”

எத்தனை நாட்களின் பின் கேட்டாலும் மறக்காத அந்தக் குரல் அவளை மகிழ்ச்சியில் துள்ள வைத்தாலும் சமாளித்தபடி எச்சரிக்கையோடு

“சுரேந்தினி அக்கா!”

என ரகசியமாக அழைத்தவள் அதே குரலில் தந்தையையும் அழைத்துவிட்டு வெளியே வந்தாள். இருளில் இருவர் நிற்பதைக் கண்டு கொண்டாள்.

“அக்கா! எவ்வளவு நாளுக்குப் பிறகு வந்திருக்கிறியள் ஐயோ முக்கியமானதை விட்டிட்டுக் கதைக்கிறன். சாப்பிட்டீங்களா அக்கா. உள்ளே வாங்கோ.”

“சாப்பிட்டிட்டம் வாணி. அப்பா! அவசரமா ஒரு உதவி தேவை. எங்களுக்கு குரிய பொருட்கள் கொஞ்சம் கொண்டு வந்தனாங்கள். அதை இங்க எங்காலும்

மறைச்சு வைக்க வேணும். இரண்டு மூன்று நாளில் எடுத்திடுவம்.”

“அதுக்கென்ன பிள்ளை வைக்கலாம். ஆனா அவங்கள் திடீர் திடீரென்று வீடுகளுக்க பூந்து செக் பண்ணுவாங்கள். வீட்டுக்கை வைக்காமல் வெளியில் எங்கையாலும் தாட்டு வைச்சா பிரச்சனையில்லையே?”

“பிரச்சினை இல்லையப்பா. மண்வெட்டியைக் கொண்டு வாங்கோ.” என்றவளிடம் “என்னண்டு பிள்ளை அந்தக் சனியன்களின்ரை ஆந்தைக் கண்ணைத் தாண்டி இவ்வளவையும் தூக்கிக் கொண்டு வந்தனீங்கள். நான் வெட்டுறன் பிள்ளை” என்று சொன்னவரிடம்

“இல்லைத் தாங்கோ நான் வெட்டுறன் நீங்கள் சத்தம் கேளாமல் வெட்ட மாட்டியள்” என்று மண்வெட்டியை வாங்கிக்கொண்டாள்

தேர்ந்தெடுத்த இடத்தில் இருந்த மேற்புறம் காய்ந்த மண்ணைக் கைகளால் வழித்து ஒரு பக்கமாக வைத்துவிட்டுச் சத்தமே இன்றி மிகவும் லாவகமாக வெட்டத் தொடங்கினாள். கொண்டு வந்த அந்தப் பெரிய பொதியை அணைத்தபடி அந்த இருளிலும் கண்கள் பளபளக்கக் சுற்றுப்புறத்தை அவதானித்தபடி நின்ற மற்றப் பிள்ளையிடம் பார்வையைப் பதித்தவாரே,

“ஏன் சுரேந்தினியக்கா மண்ணை கையால் ஒதுக்கிறியள்” என்ற வாணியைப் பார்த்து இருள் தாண்டியும் சிரித்த அந்த வாய்.

“கிடங்கு வெட்டப்பட்டது என்றது தெரியாமலே முடவும் வேணும் இல்லையா? அதுக்காகத்தான்” என்றவள். “றோட்டு றோட்டா எத்தினை கிண்டி, கிண்டினது தெரியாமல் முடியிருக்கிறம்” என்றபடி வேலையைத் தொடர்ந்தாள்.

“என்ன மாதிரி. சந்தி வீட்டுக்காரர் என்னவாம்” எனக் கேட்டு அவள் முடிக்க முன்னேயே வாணி வெடித்தாள்.

“அவங்களோ... இளிப்பும், பாட்டுகளும், அதிகாரமும் தூ... கேடு கெட்ட நாயள்... ஒவ்வொருத்தனையும் உயிரோடை கொழுத்த வேணும் அக்கா. அதுசரி இருட்டுக்குள்ளேயே இப்படிப் பளிச்சென்று தெரியிறீங்கள். என்னண்டு இரவில் சண்டைக்குப் போறனீங்கள்” என்றவளிடம் அதற்கும் ஒரு சிரிப்போடு

“எல்லோரும் கரிதானே புகறது. நான் கொஞ்சம் கூடப் புகறனான்” என்றவள் அதுவரை அமைதியாகவே நின்ற போராளியைப் பார்த்து “புவி இதை இன்னும் கொஞ்சம் ஆழமாக்குங்கோ” என்றுவிட்டு வாணியின பக்கமாக நகர்ந்தாள்.

நகர்ந்தவள் எதிலோ மிதித்து ஒரு கணம் தடுமாற “கவனம் அக்கா” என்று வாணி தாங்கிக்கொண்டாள்.

“என்னது தேங்காய் மாதிரி இருக்கு”

“ஓம் அக்கா நாளைக்கு என்றை பிறந்த நாளுக்கு நடவென்று அப்பா விடியத்தான் தென்னம்பிள்ளை வாங்கி வந்தவர்”

“ஐயோ! நடுற மரத்தையா உழக்கினன்” எனக் கவலைப்பட

“என்னக்கா! உங்கட கால்தானே பட்டது. அது உங்களை மாதிரியே உயரமா வடிவா கெதியில வளர்ந்திடும்” என்றவள்

“நீங்கள் நாளைக்கு என்ற பிறந்தநாளுக்கு என்னோடையே நின்றால் எவ்வளவு நல்லா இருக்கும்” எனப் பெருமூச்சு விட

“இப்பவே பன்னிரண்டு முப்பத்தெட்டாச்சு. பிறந்தநாள் வாழ்த்துக்கள்” என்றபடி வெட்டிய கிடங்கின் ஆழம் அகலம் சரிபார்த்து. கொண்டு வந்தவைகளை உள்ளே வைத்து மூடத் தொடங்கினாள். இறுதியாகக் காய்ந்த மேல் மணலைப் போட்டு அந்த இருளினுள்ளும் நுட்பமாக வேலையை முடித்தவள். வாணி கொண்டு வந்த தேனீரைக் குடித்துவிட்டு “அப்ப வரப்போறம். அப்பா! இரண்டு மூன்று நாளிலை எடுத்திடுவம்”

“கவனம் பிள்ளையள் பார்த்துப்போங்கோ”

என்றவருக்குத் தலையாட்டி விட்டுப் பின்வளவு வழியாக சென்றவர்களின் நிழல் உருக்கள் பார்வையிலிருந்து மறைந்து போன சில நிமிடங்கள் அப்படியே நின்றவர்.

“வா பிள்ளை உள்ளூக்க போவம்” என்று சொல்லி வாய் மூடவும் சடசடவென்ற துப்பாக்கிச் சத்தம் கிழித்தது. சத்தம் கேட்டு அதிர்ந்த வாணி அப்படியே வாசல் படியிலேயே இருந்து விட்டாள். தந்தையிடமிருந்து பெருமூச்சொன்று கிளம்பியது. ஆவணி மாதத்து மெல்லிய குளிர் காற்றையும் மங்கலாய் அறிந்த பின்னிலவின் குளிர்ச்சியினையும் மீறி வாணிக்கு வேர்த்துக் கொட்டியது. இதயம் காதுக்குள் வந்து துடிப்பதாய் உணர்ந்தவளின் வாய் “கடவுளே கடவுளே” என்று உச்சரித்துக் கொண்டிருந்தது.

“பிள்ளை விடிஞ்ச பிறகுதான் என்ன நடந்ததென்று தெரியும். அதுகளுக்கு ஒன்றும் நடந்திராது நல்லதையே நினைச்சுக் கொண்டு போய்ப் படு”

என்ற தந்தையின் வார்த்தைகளையும் மீறி “நிறையக் கரி பூசுவன்” என்ற சுரேந்தியின் வார்த்தைகள்...

விடிய, விடிய விழித்திருந்தவள் பொழுது புலரத் தொடங்கியும் இருந்த இடத்திலிருந்து மெதுவாய் எழுந்து அந்த இடத்தை நோக்கிப் போனாள். “கிண்டியது தெரியாமல் முடவும் வேணும் அந்த வார்த்தைகளை மெய்ப்பிப்பதாய் எந்த ஒரு அடையாளமும் இன்றி அந்த இடம். பக்கத்திலேயே கால் பட்டுத் தடக்கிய தென்னம்பிள்ளை.... அதையே பார்த்தபடி நின்ற போது வெளியே நிலவரம்

அறியப்போன தந்தை பதட்டத்துடன் வருவது தெரிந்தது.

“ஒரு பொம்பிள்ளை பிள்ளையை சுட்டிட்டாங்களாம்.. செத்த பிள்ளையின் கைவிரல்களில் எல்லாம் ஈரமணம் ஒட்டியிருந்ததாம். எங்கோயோ எதையோ தாட்டு அல்லது கிண்டி வந்திருக்க வேணும் என்று எல்லா வீடுவளவுகள் றோட்டுக்களையும் செக் பண்ணிக்கொண்டு வாறாங்களாம். கம்பியளால நிலத்தைக் குத்திக் குத்திப் பார்த்துக்கொண்டு வாறாங்களாம் பிள்ளை” என்றவர் அந்த இடத்தையே பார்த்தார்.

அவர் பார்வையின் அர்த்தத்தை உணர்ந்தவளாக அது பிரச்சனை இல்லை அப்பா. அடையாளமே இல்லை. ஆனா கம்பியால குத்திப்பார்த்தால் வித்தியாசம் தெரியும் என்றவள் சட்டென்று மண்வெட்டியை எடுத்து அந்த இடத்திற்கு அருகிலேயே கிடங்கு தோண்டத் தொடங்கினாள். தோண்டிய மண்ணை அந்த இடத்தின் மேல் போட்டவண்ணமாக இருந்தவளின் எண்ணத்தைப் புரிந்தவராக தென்னம்பிள்ளையைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டார். அந்தத் தென்னம்பிள்ளை ஏனோ அவர் கண்களைக் கசிய வைத்தது. கிடங்கு வெட்டி முடித்து நிமிர்ந்து தந்தையிடமிருந்து வாணி தென்னங்கன்றை வாங்கவும். வேலிகளைப் பிரித்தும் வாசலாலும் அவர்கள் உள் நுழையவும் சரியாக இருந்தது. வந்தர்களில் ஒருவன் கூரான கம்பியோடு இவர்களை நோக்கி வர மற்றவர்கள் நிலம் முழுதும் கம்பியால் குத்திப்பார்க்கத் தொடங்கியிருந்தனர்.

“ஆ... தங்கச்சி... தென்னமரம் நடுறது”

என்றபடி அவ்விடத்தை நெருங்கவும்

“ஓம் ஐயா இன்றைக்குத் தங்கச்சிக்குப் பிறந்தநாள். அதுதான் நடப்போறம்.”

“ஆ... நல்லம் நல்லம் நானும் மண் போடுறது. தங்கச்சி எனக்கும் குரும்பை தரும் தானே?”

என்றவனை நோக்கி

“இது வேர் விடும் வரைக்கும் தன்னும் இருக்கிறியோ தெரியாது” என்று மனதிற்குள்ளாகச் சொன்னபடி மௌனமாகச் சிரித்தவள் பின் அவனைக் கவனியாதது போல மரம் நடுவதில் ஈடுபட்டாள்.

காதுகள் மட்டும் நேற்றிரவுச் சம்பவம் பற்றி அவன் ஏதாவது சொல்ல மாட்டானா எனத் துடித்தபடி இருந்தன.

“ஐயா உங்களுக்குத் தெரியுமே? இரவு நாங்கள் ஒரு பொம்பிளைப் புலியை சுட்டோம். நல்ல வடிவான வெள்ளைப் பெட்டை ஐயா” என்று விட்டு “வாறேன் தங்கச்சி” என்றபடி வந்த கம்பிக்கு வேலை எதுவும் கொடுக்காமலே நகர்ந்து போனான்.

வாணியின் கண்கள் கலங்கின. திரும்பி வீட்டுக்குள் நடந்தாள். மண்வெட்டி அந்த இடத்திலேயே கிடந்தது.

இலட்சியங்கள் சாவதில்லை

■ தமிழ்க்கவி

அன்பு மகனே! இன்று ஏனோ தூக்கம் வர மறுக்கிறது. என் மனதில் மறக்க நினைக்கிற, இல்லை மறந்து விட்டதாக எண்ணியிருக்கிற நினைவுகள் என் இதயத்தைத் தாக்கி வலிக்கச் செய்கிறது. உயிரோடு நீ செய்த குறும்புகளும் அந்த சின்னவயதிலேயே எனக்கு செய்த கடமைகளையும் நினைத்துப்பார்க்கிறேன். காவலுக்குப் போனாலும், கடுங்குளிரில் சேற்று வயலில் நடந்து வந்து என் நெஞ்சுக்கு நெருக்கமாக உறங்குவதில் தான் உனக்கு ஆசை. அப்பா இல்லாத குறை உனக்குத் தெரியக்கூடாது என்பது என் முக்கிய குறிக்கோளாய் இருந்தது. அதிகாலை நான்கு மணிக்கு எழுந்து தேனீர் தயாரிப்பாய். எனது தலைமாட்டில் வைத்து விட்டு, பதினைந்து வயதிலும் என் கன்னத்தில் முத்திட்டு துயிலெழுப்புவாய். உன் முகத்தில்தான் காலையில் நான் விழிப்பேன். அன்றைய பொழுது எனக்கு நல்ல பொழுதாகும். அதற்காகவே நீ என் முகத்தருகே காத்திருப்பாய் என்னைத் தவறுதலாகவும் யாரும் எழுப்பினால் உனக்குப் பிடிக்காது.

ஒரு சமயம் மரதன் ஓட்டப் போட்டியில் கலந்து கொள்ள விரும்பினாய். ஆறு மைல் ஓட உன்னால் முடியாது என்று, உன் நண்பர்கள் சொல்ல என்னிடம் வந்து அபிப்பிராயம் கேட்டாய்.

நான் “நெப்போலியன்” கதையை சொன்னேன். “ரொடுபர்ட் பூரூஸ்” கதை சொன்னேன்.

“முடியாது என்பது மனிதனின் அகராதியில் இல்லை” என்றேன்.

அதிகாலையில் அதற்கான பயிற்சியில் நீயும் உன் அண்ணனும்

ஈடுபட்டீர்கள். உங்களை ஊக்குவிக்க காலையில் சைக்கிளில் நானும் பின்னே ஓடி வருவேன். ஊரார் கேலியாகக் கூடப் பேசினார்கள். நீ பரிசை வென்றபோது என்னைத்தான் பாராட்டினார்கள்.

உன்னால் நான் அடைந்த சிரமம் ஒன்றுமே இல்லை. ஆனால் உன் கடமைகளில் நீ எதையுமே விட்டு வைக்க வில்லை.

உழைப்பிலிருந்தும் படிப்பதுவரை, விளையாட்டிலிருந்து கலைகள் வரை தாயைப் போல பிள்ளை என்பார்கள்.

உங்களுக்குத் தந்தை இல்லாத குறை வந்ததே இல்லை ஆனாலும் கூட நீ அப்படி ஒரு பாசத்துக்கு ஏங்கினாய் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

நீ போராடப் போவதற்கு முதல் நாள் இரவு என் மடியில் படுத்திருந்தாய். உன் அக்காள் “இன்னும்நீ குழந்தையாடா? எழும்பு” என்று சொல்ல;

“சாகும் வரைக்கும்நான் குழந்தை தான்” என்றாய்.

அந்தப் பருவத்தை நீ தாண்ட வேயில்லை...

எனது இரு பக்கங்களிலும் உன்னையும் அண்ணனையும் படுக்க வைத்து, நடுவில் கான் உறங்கினாலும், உனது பக்கம் நான் திரும்பிப் படுக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால், பெரிய அமர்க்களம் பண்ணுவாய்.

இப்போது இருவருமே என் அருகில் இல்லை. விட்டத்கைத வெறிக்கப் பார்க்கிறேன். உங்கள் விழிகள் அங்கு தெரிகிறதா? என்று வெண்ணிலவு திரிக்கிறது. இந்த நிலவுக்குத் தான் தெரியும். எழுத முடியாத என்சோகங்கள் எத்தனை என்று...

எனக்கு அதிஷ்டம் இல்லையடா, அன்பான கணவன் கிடைக்கவில்லை. அன்பான பிள்ளைகள் கிடைத்தீர்கள். உங்களுடன் சேர்ந்து வாழத்தான் கிடைக்கவில்லை.

என கஷ்டங்களை எல்லாம் நீக்க நீங்கள் முன் வந்தபோது இந்த தாயிலும் மேலான இலட்சியம், உங்களைத் தன்னோடு சேர்த்துக் கொண்டது.

தமிழீழத் தாய்க்கு என் பிள்ளைகள் கொடி ஏற்றப் போய் விட்டீர்கள் என்ற மகிழ்ச்சி எனக்கு திருப்திதான் என்று என் மனதை சமாதானம் செய்து கொள்கிறேன்.

காலம்தான் எவ்வளவு வேகமாகப் போகிறது. மனதில் சுமைகளைக் களைத்து விட்டோம் என்ற நிலைமாறி கண்களின் ஈரம் காயமுதல், புதிதாக அங்கு பிசுபிசுத்தது ஈரம் குருதியாக.

பிரச்சனைகள் தோன்றும் போதெல்லாம் ஓடி வந்து ஆலோசனை கேட்டான் ஒருவன்.

பிரச்சனைகள் உன்னை தீண்ட விடவே மாட்டேன் என்றான் ஒருவன். “காலை முதல் மாலை வரை” காலைச் சுற்றி வந்தான் ஒருவன். கடைசிவரை நானாவது உன்னோடு இருப்பேன் என்றான் ஒருவன். இன்று தனிமையில் இவற்றையெல்லாம் எண்ணி.

வாழ்க்கையின் இன்பமெல்லாம் அதன் வசந்த காலமான இளமையில் தான் தங்கியுள்ளது. கொடுமைகளிலெல்லாம் பெரிய கொடுமை வறுமை தான். “அதனிலும் கொடிது இளமையில் வருகை” ஓளவை கூறிய வாக்கு எவ்வளவு உண்மை.

எனது வாழ்க்கையின் இளமையைப் பேயாட்டம் போட்டு உருக்குலைத்த வறுமை. என் பிள்ளைகளைத் தீண்டக் கூடாது என்று நான் தீவிரமாய் இருந்தேன். உங்களை சோர்வற்ற உழைப்பாளிகளாக்கினேன்.

உழைப்பு, உழைப்பு, கடின உழைப்புக்கு நிகர் எதுவுமே இல்லை. வறுமையைத்தாங்க முடியாமல் நாலு குழந்தைகளுடன் என்னைக் கைவிட்டுவிட்டு ஓடிப்போன, என் கணவனை எண்ணி நான் கண்ணீர் விட்டதுண்டு. வறுமை என்னை சிந்திக்க விடவில்லை. சிந்திக்க நேரமில்லை. அடுத்த வேளை உணவு, குழந்தைகளின் பசி புதகமாய் என் முன் காலை எட்டு மணிவரை சொந்த நிலத்தில் வேலை. எட்டு மணி முதல் மாலை வரை கூலி வேலை - இரவில் தையல். தனிப்பட்ட கல்வி வழங்கல்... (ரீயூசன்)..... நேரகூசி ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

நாலு வயதில், எட்டு வயதில், பத்துவயதில், பன்னிரண்டு வயதில், நாலு பிள்ளைகளும், பாடசாலை நேரம் போக மீதி நேரம் ஆடு மேய்க்கவும், கோழிகளைப் பார்க்கவும், தோட்டத்துக்கு நீருற்றவும், உதவியுள்ளீர்கள்.

இயன்றளவு கடுமையாக உழைத்தேன். சேமித்தேன். வசதிகளை உருவாக்கினேன்.

பிள்ளைகள் வளர்ந்தார்கள். என் எட்டு வருட உழைப்பின் பலன்.

“அம்மா இனி நீங்க கூலி வேலைக்குப் போகக் கூடாது. வயல் உழவு நான் செய்வன். நான் இனிப் பள்ளிக்கூடம் போகமாட்டன்” என்றான் மூத்தவன்.

“என்னால இதை தாங்கேலா. நீ படி உங்களை உருவாக்கி காட்டுறதெண்டு நான் சபதம் போட்டிட்டன்”.

“ஆரோட”

“இந்த உலகத்தோட”

“உலகம் பெரிய உலகம் நாளைக்கு வேண்டாம் இண்டைக்கு இந்த உலகமே எங்களை காப்பாற்றினது” என்றவன் தொடர்ந்து அப்பா “விட்டிட்டு போக, உங்களைப் பற்றி என்னவெல்லாம் சொன்னது இந்த உலகம்”

மெய்தான். என்னையும் என் பிள்ளைகளையும் எதிர்காலக் கனவோடு உருவாக்கியபோதும் இதை உலகம் நேரிய கண்கொண்டு நோக்கவில்லை என்பதை நானறிந்தேன். ஆரம்பத்தில் மனம் கொதித்தது. துவண்டது. என் தூய்மையை சந்தேசித்த உலகை நான் வெறுத்தேன். அதைத் துறந்து விட முயன்றேன்.

அந்தப் பாதையிலும், குறுக்கே தடைச் சட்டமாக என் மழலைகள். அதைத் தாண்டும் துணிவு எனக்கில்லாத போது, அவற்றைத் தாங்கும் துணியை வலிந்து பெற்றேன். “பெண்களின் விலங்குகள் உடைக்கப் படவேண்டும். அவள் பீறிட்டெழும் வெள்ளமாக அலைகளை உடைத்து வெளியே பாய வேண்டும்” என்றெல்லாம் பேசும் சமூக நலன் வாதிகளாலும் கூட, ஒரு பெண்ணின் ஆக்ரோசமான வெளியேற்றத்தை பொறுத்துக் கொள்ள முடிவதில்லை என்பதை அனுபவத்தில் அறிந்தேன்.

சுற்றுப்புறம் முழுவதும் அலை அலையாய் எழுந்து என்னைத் துளைத்த அவமானத்துக்குரிய வசை மொழிகளை என்னால் சீரணிக்க முடியாமல் எவ்வளவு வேதனைப்பட்டேன். பெண்கள் எவராலுமே நான் உழைத்து முன்னேறுகிறேன் என்பதை உலகுக்கு நிரூபிப்பது கஷ்டம் என்பதை உணர்ந்தேன்.

என் பிள்ளைகள் உப்புக்கற்களல்ல; வைரக்கற்கள். தன்மானம். ஆம் “மண்மீது மானம் ஒன்றே பிரதானம்” என்ற பாடல் அடிக்கடி கூறும். என்னிடம் என் பிள்ளைகள் எவ்வளவு மதிப்பும் பாசமும் கொண்டிருந்தார்கள். அன்று, அளவற்ற மகிழ்ச்சியில் திழைத்தேன். பிடிவாதமாக தன் கல்வியை நிறுத்தி “உன்னை உட்காரவைத்து காப்பாற்றப் இதைவிட எனக்கு வேறு லட்சியமே இல்லை” என்று சாதித்தவன். என்னை உட்கார வைத்துக்காப் பாற்றிய போது நான் இந்த உலகையே மறந்தேன். ஆனால் உலகம், இயற்கை விதி. வேறு விதமாய் சிந்தித்தது.

“அம்மா...” தயக்கத்தோடு அருகில் வந்தான் அவன் - காலையிலிருந்தே வேலைக்குப் போகாமல். என்னையே சுற்றிக் கொண்டு, இவன் என்ன சொல்ல நினைக்கிறான்?

ஏறிட்டுப் பார்க்கிறேன். “சொல்லன்ரா என்ன?”

அவன் மெதுவாக என்னுடன் ஒட்டிக் கொண்டு, என் தோள் மீது கையைப் போட்டு, என் மீது சாய்ந்து கொள்கிறான்.

விசயம் பெரிதோ? ஏதாவது செலவுக்குரியதோ? புதுவகை சேட்டோ? அல்லது படமோ? எதுவோ? தேவைப்படுகிறது. உழைப்பதெல்லாம் ஏழைத்தாயிடம் கொடுத்து விட்டு, தன் சொந்தத் தேவைகளுக்கு கெஞ்சிக்கொண்டு வருவது அவன் வழக்கம் தானே. எனக்குள் சிரித்துக் கொண்டேன்.

“அம்மா நான் ஒண்டு கேப்பன் கோவிக்காமல் சரியெண்டு சொல்லுங்கோ என்ன...”

“சொல்லடாப்பா முதல் விசயத்தை”

“வந்து கொஞ்சப் பெடியல் போறாங்கள் நானும் வாறனெண்டு சொல்லிப் போட்டன்”

“எங்கை?”

“பொடியளோட சேர்”

ஒரு தடவை பிரளயமே எனக்குள் உருவாகி, தானாக அடங்கியது. என்னை நிதானப்படுத்திக் கொண்டு சொன்னேன்.

“என் பிள்ளை தேசம் காண விளைவது எனக்குப் பெருமைதான். அண்ணன் வறுமை காரணமாக படிப்பை விட்டான். நீயும் என் கஷ்டங்களைப் போக்கவென்றே உழைக்க முன் வந்தாய். உங்கள் தம்பிகள் உன் உழைப்பில் தான் படிக்கிறார்கள். தம்பிக்கு மார்கழியில் பரீட்சை. இப்ப ஐப்பசி. நீ போனால். அவனது படிப்பும் போய் விடுமே. ஒருவனாவது படித்து, உன் பெயர் சொல்ல மாட்டானா? அண்ணன் என்னைப் படிப்பித்தான் என்று பரீட்சை முடிந்த பின் போகலாம்” என்றேன்...

“அவன் மௌனமானான்” அதுவே அவனுக்கு எமனாயிற்று.

சுழன்றடித்த குறாவழியில் என் குடும்பமும் சிக்கியது. மாலையில் விளையாடப் போனவன். தேசத்துரோகிகளின் துப்பாக்கி துப்பிய குண்டில் இரையாகிப் போனான். அந்த உடலைக் கூட...

அன்று புறப்பட்டு இயக்கத்தில் இணைந்த கிளியன். அர்ச்சுன், செல்வன், சுதா, சூரி எல்லாரும் எல்லாரும்... எல்லாரும் ஆனால் நீ... உன் நிழலில்... நான்

அன்று இழைப்பாற எண்ணி விட்ட தவறை மீண்டும் செய்யக்கூடாது என்பதால். உன் தம்பியை நானே அனுப்பி. நீ விரும்பிய அந்த தேசத்தை வெல்ல, உன் லட்சியத்தை முளையிலேயே கருக்கிய, அந்த மூடருக்கு புத்தி புகட்ட முயன்றேன். அந்த முயற்சியில் அவன் வென்று விட்டான். அந்த உடல் கூட... ஆணையிறவில்.

பெண் எப்போதும் காலம்காலமாக பிறரில் சார்ந்து நிற்பவள் என்ற கருத்தை உடைத்தேன். உழைத்தேன். நிமிர்ந்தேன். உங்களை உருவாக்கினேன். ஆனால் பெண்ணுரிமை பேசும் உலகில் என் தன்னிறைவை உலகம் ஒப்பவில்லை. அதனால் உன் தம்பியின் மரணச் செய்தி கூட. காலம் கடந்து தான் எனனைச் சேர்ந்தது.

“கந்தையா ராகவன் ஆணையிறவுச் சமரில் வீரச்சாவு” செய்தி எங்கெல்லாமோ அலைந்தது. பார்வதி பெற்ற ராகவனின் கந்தையாவை தேடி.... தந்தையை துரோகிகளின் ஆக்கிரமிப்பில் சுகமாக வாழும் அந்த தந்தையை தேடிச் செய்தி காத்திருந்தது. (பெண்ணுக்கு வழங்கப்பட்ட உரிமை இவ்விதி) தன்னை உருக்கி, வளர்த்த தாய் அந்நியமாய், காலம் கடந்து உன் தம்பியை உயிரோடு இருப்பதாய், தேடியலைந்து பல மாதங்களின் பின் இன்று தான் அவனைப்பற்றி அவன் சாவைப்பற்றி.

எனக்குள் வெறி கிளர்ந்தது.

உலகமே நீங்கள் தானே.

உங்கள் லட்சியம், உங்கள் கொள்கை, உங்கள் ஆயுதம் - உயிரோடு, அவற்றை சுமக்க நாங்கள் - ஆம் நாங்கள் நீ காண விரும்பிய காணத் துடித்த அந்த தேசத்தின் விடிவு உன்னுடையது.

அழிவில், உன் தம்பியின் அழிவின் மீது சமாதி கூட ஏன் சாம்பல் கூட இல்லாத நிலையில் சாத்தியப்பட்டு, போயுள்ளது.

என் இனிய செல்வமே உன் ஆத்மாவின் துடிப்பு என அந்தரங்கத்தில் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கும்.

இது தானே என் உயிர் மூச்சு,

உங்களைச் சுமந்த தோளில் துப்பாக்கி.

உன்னை அணைத்த மார்பில் துப்பாக்கி ரவைக்கூடு

எனது கால்கள் உனது பாதையில் ஓடி வருகிறது.

சணல் 4

■ வெற்றிச்செல்வி

சணல் 4 காணொளியை பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆவல் முகுந்தாவிடம் கொஞ்சம்கூட இருக்கவில்லை. அவள் அறியாத, காணாத, கேள்விப்படாத மரணங்களா அதில் புதிதாக இருந்துவிடப் போகின்றன. யுத்தம் முடிந்ததாய் சொல்லி மூன்றாண்டுகள் ஓடிவிட்டாலும் அவள் கண்ட பிணங்களின் கோலங்கள் மட்டும் நினைவில் நின்ற இடத்திலேயே நிற்கின்றன. அழிக்க முடியாத பதிவுகளாய் மூளையில் பதிந்துவிட்ட அவை மரணம்தாண்டியும் அந்த ஆத்மாவை அமைதியாக வாழவிடுமா தெரியவில்லை. மறந்துவிட வேண்டும். கொஞ்ச நாட்களுக்காவது மனதை அலட்டிக்கொள்ளாமல் நிம்மதியாக இருக்கவேண்டும் என்பதுதான் அவளின் விருப்பம். முடிகிறதா?

இதோ நிமலன் தொலைபேசியில் குமுறுகிறான். “முகுந், ஒருக்கா அதப்பார். நம்மட அருளினர் தமையன் இருக்கிறான். அதப்பாக்க உனக்கு விருப்பமிருக்கா தெண்டு எனக்குத் தெரியும். எண்டாலும் அவளுக்காக அருணாவுக்காக ஒருக்கா பார்.”

அருணா. பெற்றோரின் நான்கு பெண் பிள்ளைகளில் ஒருத்தி. அவளுக்கு நேர்மூத்தவனான அருளன்தான் போராட்டத்தில் இணைந்திருந்தான். அதன்பின்பு இறுதிப்போரில் காணாமல்போனவர் பட்டியலில் அவன் இருந்தான். இப்போது இறந்தவர் பட்டியலிற்கு இடம்பெயர்ந்திருக்கிறான்போலும்.

இந்த உண்மையை அருளின் குடும்பம் தாங்குமா? அது ஏற்றுக்கொள்ளாது. அதை ஏற்க மறுத்து குமுறி வெடித்துவிடும். அந்தக்குடும்பம் அருளனின் வருகைக்காக இல்லாவிட்டாலும் அவனின் இருத்தலுக்காக நாளாந்தம் மன்றாடிக் கொண்டிருக்கும் குடும்பம். தங்கள்முன் வாழாவிட்டாலும் எங்கேயோ ஒரு மூலையில் அவன் உயிருடன் இருப்பான் என்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்குண்டு. இப்படியான நம்பிக்கைகள்தான் இவ்வாறான எத்தனையோபேரின் கவலைகளை கொஞ்சமாவது

போக்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

முகுந்தா தோள்பையை எடுத்து மாட்டிக்கொண்டு வீட்டுக்கு அருகிலிருந்த Net cafe க்கு ஓடினாள். சணல் 4 ஐ தான் பார்க்கமாட்டேன் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த முடிவை மறந்துவிட்டாள். விசைப்பலகையில் அவளது விரல்கள் Google ஐ அழுத்தின. Google சணல் 4 பக்கங்களை அவளுக்காகவும் திறந்துவிட்டது. விரிந்த படங்களின் காட்சி... அவளின் நாசியில் மீண்டும் ரத்த வாடையை விசுக்கி யடித்தது. மனதில் ஆயிரம் முற்களாய் குத்தியது வலி. நினைக்கக்கூடத் தயங்கிய நினைவுகள் ரத்தமும் தசையுமாய் கண்முன் காட்சித்திரையில் விரிந்தன. தலையை ஒரு உள்ளங்கையில் தாங்கிக்கொண்டு அருளனைத் தேடினாள். அருளனை மட்டும்தான் தேடினாள்.

இதோ அருளன் கிடைத்துவிட்டான். அருளனேதான். அவளின் உயிர்ச் சிநேகிதி அருணாவின் தமையனேதான். அவன் இறந்துவிட்டான் என்பதை மட்டுமல்ல எப்படி சாகடிக்கப்பட்டான் என்பதையும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது அந்த வீடியோ காட்சி.

விரிந்திருந்த திரையின் பக்கத்தை சட்டென்று மூடிவிட்டு எழுந்தாள். தலைச்சுற்றியது. மீண்டும் கதிரையில் அமர்ந்து இரண்டு கைகளாலும் தலையை தாங்கிக்கொண்டாள். மனசு அருணாவிடம் ஓடியது. அவளின் தோள்களில் விழுந்து அவளோடு சேர்ந்து கதறியது. அருளனின் அம்மாவுக்கு ஆறுதல் சொல்லியது. அவர்களின் வீட்டில் அருளனுக்காக பூசைபோட்டு எல்லோரும் அழுது தீர்த்துவிட்டு ஊருக்கெல்லாம் ஒருமுறை சாப்பாடு போடச் சொன்னது. அவனின் மரணத்தை உறுதிப்படுத்தி அம்மாவின் தேடலை நிறுத்திவிடச் சொன்னது.

மீண்டும் எழுந்த முகுந்தா கவுண்டரில் காசைக் கொடுத்துவிட்டு வெளியே வந்தாள். நிமலனுக்கு அழைப்பெடுத்தாள்.

“அது அருளன்தானடா”

“பாத்தியா நான் சொன்னன். அருணாவ மாதிரியே இருக்கிறான். அந்த முகச் சாயலால்தான் கண்டனான். முகுந், இத எப்பிடி அவங்களிட்ட சொல்லப் போறாய்?”

“சொல்லத்தானேடா வேணும். நான் இண்டைக்கே அவங்கட வீட்ட போறன். உன்னோட பிறகு கதைக்கட்டுமா?”

“சரிடி. எனக்கு ஏலுமெண்டா உன்னோட வந்திருவன்.”

“சரி சரி. எனக்குத் தெரியுந்தானே. நான் போட்டு வாறன் ஓ.கே.”

“ஓ.கே. வைக்கிறன்” என்று தொலைபேசி அழைப்பை துண்டித்த நிமலனின் உணர்வுத் துடிப்பை நினைக்கவும் வேதனையாகத்தான் இருந்தது. அவனுக்கு உடலில் இல்லாமல்போன உணர்ச்சி முழுவதும் மனதிற்குள் வாழ்கிறதுபோலும்.

மனதில் துடிப்பும் துள்ளலுமாய் சுறுசுறுப்பாயிருக்கின்ற, பிறர் நலனில் அதிக அக்கறை காட்டுகின்ற அவனுக்கு, நடக்கவே முடியாதளவுக்கு அமைந்துவிட்ட வாழ்க்கையை நினைத்து வேதனைப்பட்டுக் கொள்வதைவிட வேறு என்னதான் செய்ய இயலும்.

முகுந்தாவின் கால்கள் அவளது வீட்டுக்கு வந்தன. மனம் அருள் வீட்டுக்கு எப்போதோ சென்று விட்டது. கைகள் ஒருசோடி உடையை பையொன்றுள் திணித்தன.

“அக்கா நான் அருள்வீட்ட போயிட்டு வாறன். நாளைக்குத்தான் வருவன்.” என்று வாய் சொன்னது. அக்கா எப்போதும்போல பதிலொன்றும் சொல்லாமல் இருந்தாள். கொஞ்ச நேரத்தின்பின் புறுபுறுப்பாள் என்பதைப்பற்றி முகுந்தா கவலைப் படவில்லை. அவள் பெற்றோரையும் உறவுகளையும் இழந்து தனிக்கட்டையானபிறகு இந்த ஒன்றுவிட்ட அக்காதான் எல்லாம் என்று நினைத்திருந்தாள். ஆனால் அக்கா எப்போது இவள் வீட்டைவிட்டே தொலைவாள் என்றிருக்கிறாள்.

வீதிக்கு விரைந்த முகுந்தா கிளிநொச்சிப் பேருந்தில் ஏறி அமர்ந்தபோது நெற்றியிலிருந்து வழிந்த வியர்வைத்துளிகள் அவள் கைக்குட்டைகூட எடுக்கவில்லை என்பதை ஞாபகப்படுத்தின. வியர்வையை புறங்கையால் துடைத்துவிட்டு அமைதியாக இருக்க முயன்றாள். மனதென்னவோ ஆர்ப்பரிப்பை நிறுத்தவில்லை.

பலமணிநேர பயணத்தின்பின் கிளிநொச்சி நகரில் இறங்கினாள். உடனேயே ஆட்டோ ஒன்றை பிடித்துக்கொண்டு அருளின் வீட்டுக்குச் சென்றபோது அங்கே அவளுக்கு அமோகமான வரவேற்பு.

“ஹேய்! என்னடி? சொல்லாமல் கொல்லாமல் வந்திறங்கிறாய்? ஒரு கோல் பண்ணக்கூடாதா?” என்று அருணா அவளின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு கோபித்தாள். கையை முஷ்டியாக்கி அவளின் தோளில் குத்தினாள்.

ஹேய் என்று அவள்போட்ட கூச்சலில் குசினிக்குள்ளிருந்த அம்மா வெளியே வந்தார்.

“வாம்மா வா. என்ன ஒரு அறிவித்தலும் இல்லாம வந்திருக்கிறாய்?” என்றவாறு அருணாவின் அம்மா முகுந்தாவை உச்சிமுகர்ந்தார்.

“வரோணும் போல இருந்திச்சம்மா. வந்திட்டன். ஏன் சொல்லாம வரக்கூடாதா?” என்று சிரிக்க முயன்றாள் முகுந்தா. அவளுக்குள் இருந்த துயரம் கண்ணீராயும் குமுறலாயும் வெடித்துவிடத் தயாராய் இருந்தது.

“என்னடி ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறாய்? என்ன நடந்தது? வீட்டில அக்கா வோட ஏதும் பிரச்சினையா?” என்று அக்கறையோடு கேட்ட தோழியில் கோபம் வந்தது.

“இல்லடி. கொஞ்சம் சும்மா இருக்கிறியா?” என்று சினந்தாள் முகுந்தா.

“என்னம்மா ஏதும் பிரச்சினையாம்மா?” என்று தாயாரும் அக்கறையோடு வினவ,

அவளுக்கு கவலையாகிவிட்டது. எனினும் தன்னை கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

“சீச்சி. அப்பிடயெல்லாம் ஒண்டுமில்ல. கனதாரம் பஸ்ஸில வந்தது. தலையடிக்கிது” என்றாள் நெற்றிப்பொட்டை அழுத்தி.

அருளின் மரணச்செய்தியை சொல்லத்தான் வந்திருக்கிறேன். அதை சொல்லவா சொல்லாமல் விடவா என்று புரியாத திண்டாட்டம்தான் இப்போது என்னை பாடாய் படுத்துகிறது என்பதை அவளால் சொல்ல முடியவில்லை. இயல்பான கலகலப்பில் தற்போதிருக்கும் அந்தக் குடும்பத்தில் மீண்டும் கண்ணீரையும் கதறலையும் காண அவளுக்கு மனசில்லாமல் இருந்தது.

“எழும்பு. முதல்ல போய் முகத்த கழுவிட்டு வா” என்று அவளை இழுத்த அருணா,

“அம்மா முகுந்துக்கு கூடச்சூட ஒரு தேத்தண்ணி ஆத்துங்கம்மா” என்றாள்.

அருணாவின் கையை முகுந்தா இருகப்பிடித்தாள்.

“என்னடி? உனக்கென்னமோ நடந்திட்டுது. என்னெண்டு சொல்லு” என்று அக்கறையோடு கேட்டாள் தோழி. எனினும் அவளது புன்னகையில் குறும்பு தெரிந்தது. தமையனின் தொலைவுக்காக அவள் விம்மியமுத நாட்கள் இப்போது கொஞ்சக் காலமாகத்தான் காணாமல் போய், மீண்டும் அவளிடம் இந்த புன்னகைமுகம் வந்திருக்கிறது. இந்தப் புன்னகை மீண்டும் தொலையத்தான் வேண்டுமா? முகுந்தாவின் மனதிற்குள் ஒருநூறு கேள்விகள் ஒன்றாய்.

வேதனையோடு புன்னகைத்த முகுந்தா

“ஏலாம இருக்கடி” என்றாள்.

“அஞ்சாமைய யாருக்கும் குடுத்திரு. ஓராமைய என்னட்டத் தா. ஏழையும் வைச்சிருந்தா கஸ்ரமாத்தான் இருக்கும்” என்று கிண்டல் செய்து குலுங்கிச்சிரித்த அருளின் சிரிப்பில் அழகையை வீச முகுந்தாவால் முடியவில்லை.

“என்னய கிணத்தடிக்கு தூக்கிக்கொண்டு போ” என்று சிணுங்கியபடி சிறுமியைப்போல கைகளை விரித்தாள் போலியாக.

அவளுக்கு ஒன்றுமேயில்லை என்பதை அவர்கள் நம்பவேண்டாமா?

அருணா உண்மையாகவே அவளை வாரியள்ளி தூக்கிக்கொண்டுபோய் தொப்பென்று கிணற்றடியில் இறக்கினாள். புத்தகமும் கையுமாக கிணற்றடி வாழையடியிலிருந்த தங்கைகள் இருவரும் தோழியரின் அன்பைப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள்.

இந்தச் சிரிப்பலைகளில் அவளேன் நெருப்புமுட்ட வேண்டும். கிணற்றுவாளியில் அள்ளிய தண்ணீரை முகத்தில் எறிந்து கழுவினாள்.

ஆனாலும் உள்ளே எரிந்துகொண்டிருந்த நெருப்பை அணைக்க அந்தக் குளிர்நீரால் முடியவில்லை.

ஆயுதத்தை மட்டுமல்ல

■ தமிழ்நிலா

அமாவாசை இருட்டு கரி அப்பியிருந்தது. நிலா மகளுக்கு மிக அருகே சென்று கொண்டிருந்த தோழியை அவளால் பார்க்க முடிவில்லை. அடர்ந்த காட்டுக்குள் அவ்வணி நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. என்னுடன் நில் என்று பிடித்திழுக்கும் முட்டைகளுக்கு டாட்டா காட்டிவிட்டு வர பெரும் பிரயத்தனப்பட்டர். பயங்கர வாதத்தடைச்சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்த தமிழ் அரசியல் கைதிகளை விடுதலை செய்ய மறுக்கும் சிறிலங்கா அரசு போல முட்பற்றை தான் பற்றிக்கொண்டவரை விடுவிக்க மறுத்தது. அதிகாலை 3.00 மணிக்குமுன் குறிப்பிட்ட இடத்தை சென்றடைய வேண்டும். போதிய தூக்கம் இன்றித் தவித்த கண்கள் தமக்கு ஓய்வு வேண்டுமெனக் கெஞ்சின. அவர்கள் நேசிக்கும் மக்கள் நிம்மதியாக உறங்க வேண்டுமாயின் இவர்களின் கண்கள் விழித்திருக்க வேண்டும். நிலாமகளுக்கு முன்னால் நகர்ந்து கொண்டிருந்த செந்தூரா தீரென நின்றாள்.

“என்ன பிரச்சினை? நிலாமகள் குசுகுசுத்தாள்.”

“முன்னுக்கு ஏதோ அசுமாத்தம் தெரியுதுபோல அணி நகரேல்லை”

சிறிது நேரத்தின் பின் தீரென அவர்கள் மீது மின்னொளி பாச்சப்பட்டது.

“ஒருத்தரும் அசையாதீங்கோ, செந்தூரா முன்னால போய்க்கொண்டிருந்த ஆக்கள் எங்க?”

பயிற்சி ஆசிரியர் கேட்ட போது தான் செந்தூராவுக்கு தனது தவறு புரிந்தது. தனக்கு முன்னால் சென்றவள் நிற்கிறாள் என அவளும் நின்றுவிட்டாள். ஆனால் அது பாலைமரம். நித்திரைக்கலக்கத்தில் பாலைமரத்தைத் தோழி என நினைத்து விட்டாள். மிகுந்த சிரமப்பட்டு சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டார்கள். பயிற்சி ஆசிரியர் வந்த சிரிப்பை வெளிக்காட்டாமல் எச்சரிக்கை செய்தாள்.

“நான் மன்னிப்பன் ஆனா சண்டையில் இப்பிடி நடந்தா ஆமி மன்னிப்பானா?”

சண்டைக்குப் போகாம மறிச்சுப்போடுவன்.”

“நான் இனி அவதானாமா இருப்பன்.”

பயிற்சி முடிந்து படுக்கைக்குச் சென்றபோது காலை புலரத் தொடங்கி யிருந்தது.

“அன்பு உங்கட ரீமைக் கூட்டிக்கொண்டு ஆரதி அக்காட இடத்துக்கு உடனேபோய்ச் சேருங்கோ”

“ஓம் அக்கா நிலாமகள் தட்டுமுட்டுச் சமான்களை கட்டிக்கொண்டு வெளிக்கிடுங்கோ”

உடனே ஆயுத்தமானார்கள்.

“அக்கா நடராசா அண்ணற்ற காரிலதானே போகப்போறம்?” “அதில என்ன சந்தேகம்? அவற்ற காரிலதான் போகப்போறம்.”

நீண்ட தூர நடைப்பயணம்.

அந்த வளவினுள் இருந்த கொய்யா மரம் அவர்களை அழைத்து. ஓடி ஒளிந் திருந்த பசி கொய்யாப்பழத்தைக் கண்டதும் மீண்டும் தலை காட்டியது. அந்த வளவிற் குள்ளிருந்து வெளிப்பட்ட ஒருவயோதிபத்தாயின் உள்ளம் அவர்களைப்புரிந்துகொண்டது.

“பிள்ளையள் வாங்கோ, நல்லா களைச்சுப்போனீங்கள். தண்ணி குடிச்சிட்டு கொய்யாப்பழமும் சாப்பிட்டுப்போகலாம்.”

நிலாமகள் ஏறியிருந்த கொய்யாக்கிளை தன்னால் இயன்றளவு அவளது நிறைக்கெதிராகப் போராடி இறுதியில் தோற்றுவிட்டது.

உரிய இடத்தைச் சென்றடைந்ததும் கொய்யாக்கிளை முறித்ததற்காய் அனைவரையும் முழந்தாளில் இருக்கும் படி பொறுப்பாளர் கூறினார்.

“ஒரு சத்தமும் கேக்கக்கூடாது கேட்டா தண்டனை இரட்டிப்பாகும்.” பொறுப்பாளர் அப்பால் நகர்ந்ததும் அச்சந்தர்ப்பத்துக்காய் காத்திருந்த நிலாமகள்.

“எல்லாரும் ஆண்டவனிட்ட என்னவரம் கேட்டு ஜெபிக்கிறீங்கள்? எல்லாம் வல்ல ஆண்டவனே! எனது தோழிகள் எதையோ கேட்டு உம்மிடம் மண்டியிட்டு நிற்கிறார்கள். அவர்களுக்காய் இரங்குவீராக, அவர்களது வேண்டுகோளை செவிமடுத்து அவர்களுக்கு அருள்புரிவீராக. ஆமென்”

“ஆர் சத்தம்போட்டது?”

“அது நான்”

“நிலாமகள் தனிய இருக்க மிச்சச ஆக்கள் எழும்புங்கோ”

“இது தேவையா?” என்பது போல தோழிகள் பார்க்க, கண்ணசைத்துச் சிரித்தாள்.

சாப்பாட்டு வாகனம் சற்றுத்தாமதித்து வந்ததால் சோறுபிசகாய் வந்து சேர்ந்தது. தோழிகள் சாப்பிட ஆயத்தமான போது நிலாமகள் தடுத்தாள்.

“காஞ்சமாடு கம்பில் விழுந்த மாதிரி விழாதீங்கோ கொஞ்சம் பொறுங்கோ நான் ஒரு “ஐற்றம்” செய்து தாறன்.”

“கடவுளே இண்டைக்கு இந்த சோத்துக்கு நாசம் தான். இண்டைக்கு எங்கட வயித்தில் அடிக்கப்போறாள்.”

தேநீர் பானையை அடுப்பிலேற்றி தலைக்குத் தடவ வைத்திருந்த எண்ணெயை இட்டு சோற்றைக் கொட்டிக்கிளறினாள். சூடேறியதும் பரிமாறினாள்.

சோற்றின் புளிப்பும், சூடும் சேர்ந்து ஒரு வித சுவையாக இருந்தது.

“எப்பிடி இருக்கு?”

“நல்ல இருக்கு.”

மழைகாலமாகையால் பதுங்குழிக்குள் நீர்ஊற்றெடுத்து இருந்தது. காட்டுத் தடிகளைக் கொண்டு பதுங்குழிக்குள் கட்டிலமைத்தார்கள். காவல்கடமை முடிந்ததும் அதில் படுத்த நிலாமகள், நல்ல நித்திரை ஒன்று அடித்து விட்டு கண்விழித்தபோது உடல் விறைத்திருந்தது. அன்றிரவு பெய்தமழையால் நீரின் மட்டம் சற்று அதிகரித்ததால் நீரினால் அரிக்கப்பட்ட அவளது கட்டில்கால்கள் பாறிவிழுந்து விட்டன. கட்டில் நீந்திக்கொண்டிருந்தது.

இவ்வளவு குளிர்ச்சி என்னெண்டு நித்திரகொண்டேனோ தெரியாது.

“உடம்பெண்டாத்தானே குளிரும். மரக்கட்டைக்குக் குளிராது”

“எருமை மாட்டில் மழை பெய்தா அதுக்கு உறைக்காது தானே”

“நிலாமகள்: மரக்கொப்பில காயவிட்ட என்ற உடுப்ப குரங்கு தூக்கிக் கொண்டு ஓடுது.”

“கொண்டு போகட்டும் விடு பாவம் அதினர் பூட்டிமாரெல்லாம் ரவுசரும் சேட்டும் போட்டுக்கொண்டு திரிய தான் மட்டும் பிறந்த மேனியோட இருக்கிறன் எண்டு வெக்கம் வந்திட்டும் போல. அதுதான் அவரும் உடுப்புப்போட வெளிக்கிட்டிட்டார். விடு உனர் மூதாதையர் தானே கொண்டு போகட்டும் பூட்டனாரே உங்கட பூட்டி சரியா கோவப்படுறா. இரண்டு நாளைக்குப் போட்டுட்டு அவவின்ர உடுப்ப திருப்பிக் குடுத்திடுங்கோ.”

“நிலாமகள் இரவைக்கு வேற இடத்துக்கு போகவேணும் ஆயத்தமா இருங்கோ”

“நடந்தே அக்கா போறது?”

“இல்ல சந்திரிக்காச்சித்தி ஹெலி அனுப்புறாவாம். ஏறிப்போக ஆயத்தமா

இருங்கோ”

வயல் வெளிகளுக்கூடாக பயணம் ஆரம்பமானது. நீண்ட காலம் பாவனையின்றி இருந்த உயர்ந்த வரம்புகள் நடப்பதற்கு ஏற்றனவாய் இருக்கவில்லை.

“ஆமி வைக்கிற பொறிகாணாதெண்டு நண்டுகளும் பொறி வைச்சிருக்கு”

“அதுகளினர் பிரதேசத்திற்க அத்துமீறி வாற ஆக்கள தடுக்க அதுகள் ஏதாவது செய்யத்தானே வேணும்.”

இடையிடையே சலக்கலக் என்ற ஒலிஎழுந்து கொண்டிருந்தது. வயல் நீருக்குள் அவர்கள் விழுந்தெழும்பிய ஒலியே அது.

“அங்க போய்ச்சேர்ந்த உடன் குளிக்கலாம்! தயவு செய்து இஞ்ச ஒருதரும் குளிக்காதீங்கோ.”

நிலாமகள் சொல்லி வாய்முடுமுன் “சலக்” தானும் ஒரு தடவை வயலுக்குள் நிலையெடுத்தாள்.

“அப்பாடா ஒரு மாதிரி வந்து சேர்ந்தாச்சு”

“ம்... வீராங்கனைகள் எவெரெஸ்ட் ஏறியிறங்கியிருக்கினம்.”

“காலையில் சண்ட ஆரம்பிச்சாலும் ஆரம்பிக்கலாம் ஆயத்தமா இருங்கோ”

“என்னக்கா பொசிசன் லைனில இருந்து கொஞ்சம் பின்னுக்கு வந்திற்றம். பிறகு எங்கட ரீமுக்கு என்னெண்டு சண்டை கிடைக்கும்?”

“நாங்க இப்ப நிக்கிற இடம் முக்கியமான இடம் சண்டை தொடங்கினா இந்த இடத்தப்பிடிக்க கட்டாயம் முயற்சிப்பாங்கள் இதைக்காக்கிற பொறுப்பு எங்களிட்டத் தானிருக்கு. எல்லாரும் கவனமாச் சண்டைபிடிக்கோணும். இந்த இடத்தைப் பிடிச்சாங் களெண்டால் நேர ஊர்மனைக்குள்ள போயிடுவாங்கள்”

பொறுப்பாளர் கூறிவிட்டுப்போன வார்த்தைகள் நிலாமகளின் காதுகளில் மீண்டும் மீண்டும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

“இந்த இடம் பிடிபட்டா ஊர்மனைக்குள்ள போயிடுவான் பலவர்ணக் கனவுகளுடன் உறங்கும் ஊர்மக்களை காலையில் ஆமிதட்டி எழுப்பினா! வேண்டாம்...!”

அந்தச் சிறுவன் சொன்ன அந்த வார்த்தைகள் அவள் எண்ண அலைகளில் மோதின. மக்கள் மத்தியில் இடம்பெற்ற போராளிகளின் கலை நிகழ்வென்றிற்கு நிலாமகளும், தோழிகளும் சென்றிருந்தனர். அவர்கள் அமர்ந்திருந்த இடத்தில் ஒரு சிறுவர் குழாமும் வந்தமர்ந்தது. நிலாமகள் அருகிருந்த சிறுவனின் நடவடிக்கைகளை கவனித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு அருகே இருந்த ஜி.பி.எம்.ஜி ஒளிவீச, ஆவலுடன் அதைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன், குழந்தையை பரிவோடு தடவும் தாய்

போல அதை வருடினான்.

“தம்பி, இத நீங்கள் தொடக்கூடாதப்பன்”

“ஏன் அக்கா? இன்னும் சில வருசங்களால நாங்களும் தூக்கத்தானே போறம்.

“ஓமக்கா நாங்களும் உங்கள மாதிரி வளர்ந்த பிறகு இதத்தூக்கத்தானே போறம்? இப்ப தொட்டுப்பார்த்தா என்ன?”

அவர்கள் இருவரினதும் கூற்றையும் மற்றச்சிறுவர்களும் ஆமோதித்து அது தொடர்பாக விவாதிக்கவும் ஆயத்தமானார்கள்.

“என்ன நீங்களும் இந்த ஆயத்த தூக்கப் போறீங்களா?”

“ஓமக்கா! கிளிநொச்சிக்கு வீடு பார்க்கப்போன அப்பாவச்சுட்ட ஆமிய நான் கூட வேணும்.”

அவன் கண்களில் அனல் தெறிக்க ஆவேசமாகக் கூறினான்.

“பிள்ளையினர் அப்பாவச் சுட்டவன் கூட நாங்க இருக்கிறம். பிள்ள அதப்பற்றி யோசிக்காம நல்லாப்படிக்கோணும்”

“ஓம் அக்கா, படிச்சுட்டு உங்களைப்போல...”

அவளது விழிகளைப் பார்த்து பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டான். “அக்கா எங்கட ஊருக்கு ஆமி வருவானா?”

ஒருவன் கேட்ட கேள்விக்கு மற்றவன் பதில் சொன்னான்.

“வரமாட்டானடா, எங்கட அண்ணாக்களும், அக்காக்களும் வர விட மாட்டினம்.”

அந்தச் சிறுவர்களின் வார்த்தைகள் வண்டுபோல அவள் நினைவுப் பூக்களுக்குள் சுற்றிச்சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தன.

அடிக்கடி “ரட், ரட், கும், கும்” என்ற ஒலிகள் எழுந்த வண்ணம் இருந்தன. சண்டைக்களத்தில் நிற்கமுடியாமல் பறவைகளும், மிருகங்களும் பதவியை இராஜினாமாச் செய்துவிட்டு இடத்தைக் காலிபண்ணிவிட்டன. போர் ஆயதங்கள் திருப்பள்ளி எழுச்சி பாடும் பொறுப்பை ஏற்றுள்ளன. வோறொரு இடத்தில் இவர்கள் நின்ற போது, இவர்களுக்கு முன்னால் நின்ற எதிரிகளின் பொழுது போக்கே இது தான்.

“வன், ரு, திறி” என்று கத்தி வாய் மூடுவதற்குள் அவர்கள் ஏவிய 60 எம்.எம்.இவர்களிடம் வந்துவிடும், இங்கே 60 எம்.எம் வெடிக்கும் சத்தம் கேட்டு பெரிதாகக் கூக்குரலை இலக்காய் வைத்து இவர்கள் அனுப்பிய 60 எம்.எம் அவர்களைப்பதம் பார்த்தது. அன்றுடன் தமது விளையாட்டை கைவிட்டுவிட்டார்கள்”

“கும்... கும்”

“மாமா “ஸ்பெசல்” அனுப்புறார். வாங்கத்தயாரா இருங்கோ.”

“சண்டை தொங்கிட்டுதுபோல.”

சண்டை ஆரம்பமாகி விட்டது என்ற செய்தி தொலைத்தொடர்பு கருவி மூலம் அவர்களுக்கு எட்டியது.

“பிள்ளைகள் ராத்திரி நான் சொன்ன மாதிரி எல்லாரும் நிலை எடுத்து இருங்கோ.”

“அக்கா பின்னால வாற செல் பையன்கள் இண்டைக்கு நாங்க தான் ஏந்தப்போறம்.”

“நிலாமகள் கூறவும், சொல்லி வைத்தது போல எறிகணைகள் கூவிவந்தன. அவர்கள் நின்ற பிரதேசத்திற்குள் செறிவாக விழுந்த எறிகணைகளிடமிருந்து தம்மைப் பாதுகாக்க அவர்களுக்கு கிடைத்த ஒரே ஒரு பாதுகாப்பு, அவசர அவசரமாக இரவு வெட்டப்பட்ட திறந்த அகழிகளே, மரங்கள் முறிந்து அகழிகளுக்கு மேல் விழுந்தன.

“நிலாமகள் பாதுகாப்பா இருங்கம்மா. இந்த இடத்தினர் பாதுகாப்பு எங்கட கையில், இடத்தைப்பாதுகாக்க எங்களப்பாதுகாப்பா வைச்சிருக்கோணும்.”

அணித்தலைவி தனது அகழிக்குள்ளிருந்து குரல் கொடுத்தான். அவர்கள் உயிரைப்பறித்தே தீருவோம் என்பது போல் எறிகணைகள் சுற்றிச்சுற்றி அப்பிரதேசத்துக்குள் விழுந்து கொண்டிருந்தன.

“கும்” அணித்தலைவி இருந்த அகழிக்குள் புகைந்தது.

“அக்கா” கூவிக்கொண்டு நிலாமகள் எழுந்தோடினான். அகழிக்குள் இருந்த இருவரையும் காணவில்லை.

அணித்தலைவியின் நீண்ட பின்னல் மரக்கிளையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. துக்கம் நெஞ்சை பிழிய போகத்திரும்பியவளின் அருகே அடுத்த எறிகணை.

“ரெண்டு மூன்று பேர் காயப்பட்டிட்டினம், வாகனத்துக்கு அறிவியுங்கோ.”

“வோக்கி சிதறிட்டுது என்னெண்டு அறிவிக்கிறது?”

“செந்தூரா...அந்தக் தம்பியினர் கையில் இந்த ஆயத்தத்தைக்குடுக்க நான் விரும்பேல்ல, அவனர் கையில் சுதந்திர தமிழீழத்தையும், அதக்கட்டி எழுப்பிற பொறுப்பையும், பாதுகாக்கிற பொறுப்பையும் தான் குடுக்கவிரும்புறன். ஒவ்வொரு மாவீரனும் இதத்தான் விரும்புவினம்...”

“ஓம் நிலாமகள் நாங்கள் எங்கட இளம் சந்ததியிட்ட கொடுக்கப்போறது ஆயத்ததையல்ல...”

செந்தூராவின் உறுதிமொழியால் அகமகிழ்ந்த நிலாமகளின் முகம் சிரித்தது. தலை அமைதியாய் நிலத்தில் சாய்ந்தது.

“தம்பி நான் உன்னட்ட தரப்போறது...”

ஜீவநதி வெளியீடுகள்*

